Serdengeçti

Allahtan Başka Kimseden Korkmaz

İÇİNDEKİLER

3 Mayıs, Millî Feveranı

Tabutluklara atıldığımız, zincirlere vurulduğumuz, mahzenlerde çürüdüğümü z gün... 3 Mayıs 1944 faciası; Kuvvayı Milliye ruhunun katilleri.

Mareşal Meydan Muharebesi

Mareşalın ölümünde caz—saz ve balo—solo havaları... Millete ve gençliğe reva görülen hareketler: Bomba, süngü ve dipçikler, hapishaneler, isnatlar iftiralar..

Yüzbinlerin Akışı - İstanbul'un ikinci fethi

Tekbir ve tahlil sadalariyle yanyana, omuz omuza, kol kola yürüyen nesiller.. Bu sesler, İstanbul sokaklarına sinmiş asırlık kirleri temizledi; Bu yürüyüş Fatihin İstanbula yürüyüşünü andırıyordu.

Beyoğlu Türk Hâkimiyetinde

Fetihtenberi İstanbul böyle bir Türk hakimiyetine girmemişti, o gün Beyoğlu dahi Türktü. O gün C. H. P. yi mezara, Mareşalı kalbimize gömdük.

Korktular Fakat Utanmadılar

Beşyüzbin kişinin dokuz saat omuzunda taşıdığı bu mübarek tabutu milyonlarca insanın bütün vatan topraklarında taşıyacağından Fevzi Paşanın tekrar dirilip yaşayacağından korktular.

Bolşevikler Azerbaycana Nasıl Girdiler?

Katledilen hürriyetler, gasbedilen istiklâl, çiğnenen vatanlar..

Anadoluya Mektup

Mareşal mahşerî.. Mahşerin içinde kendini kaybeden bir ruh... Yeni bir basübadelmevt karşısındayız. Anadolu ruhu canlanıyor. Millete müjdeler olsun.

Atatürkün Ruhunu Çağırdık

Atatürk anıt kabirde yalnız yatmak istiyor, «Yanıma başka kimseyi koyması sınlar.» diyor. Yarı karanlık, yarı aydınlık içindeymiş!

İSTİHRAÇLAR

Gelecek hakkında verilen, gayet meraklı haberler. İstikbalde neler olacak?

Bir Nesli Nasıl Mahvettiler?

On sekiz Bakanın on bir sayfalık bir risale için verdiği karar! Her Bakana kac satır.. İçişleri Bakanlığının nahiyelere kadar verdiği gizli emirler...

A. Emin Yalman — N. Hikmet Ran

Beyaz Enternasyonalizmle Kızıl Enternasyonalizm mümessillerinin kucaklaşması.

Bayiler Resmigeçidi

Sırat köprüsünü geçenler-geçemiyenler...

Gülünç Hakikatler

Zulmetten nura, nurdan zulmete-Maneviyeti şahsiye ve maddi şahsiyat- Meb.us oldum kafa lâzım değil-72 sanıklı mahkemeden fıkralar-C. H. P. 100 numara kontrolörü-Seyahat ve zelzele v.s.

YIL: 4 MAYIS 1950 SAYI: 10

www.ulkunet.com

SONUÇ

Tanrının «gel!» buyruğu tatlılıkla erince
Ona doğru can kuşu nice uçmasın, nice?
Ne yaşamak tasası, ne dünyanın yasası,
Ne de bir kaygı kalır can yükünü derince.
Bu dirlik bir kılıçsa ölüm onun kınıdır;
İkisini birlikte verirler bir verince.
Ecel dedikleri şey erlerin kevseridir;
Gözünü kırpmadan iç, içme çağı erince.
Bir yumunca gözünü, kaybedince özünü
Çalamazsın sazını öyle inceden ince.
Ne güneş kalır, ne ay; ne ırmak akar, ne çay;
Dünyaya gelmedin say yağız yere girince.
Bildiğin neyse unut, Tanrıya kavuştun tut
Bir gün ölüm meleği seni yere serince.
Şu gördüğün ne varsa birer küçük damladır,
Bir denize akıyor hepsi yerli yerince.
Bitiş gördüğün baştır, mezar beşiğe aştır,
Ölü diriye eştir, düşün biraz derince.
Atsız! Ölüm gerekmez teninde can yaşarken,
Sen burada olmazsın ölüm kanat gerince...

1941

ATSIZ

Yaşıyacağım [1]

Kûr olmuz yiğito zulüm işkence;
Dönersem bu yoldan eğer alçağım.
Ne mevki, ne şöhret gayedir bence:
Türklük, Türklük için yaşayacağım.

Ben de bir kaleyim: Çökmez, alınmaz!.
Güneşim: Alnıma kara çalınmaz.
Kardeş dertlerinden uzak kalınmaz:
Türklük, Türklük için yaşıyacağım.

Yüreğime basar yalın ayaklar,
Bende dalgalanır şanlı bayraklar,
Boşa beklemeyin kara topraklar
Türklük Türklük için yaşıyacağım.

İntilâl hilâlde gerilmiş yaydır,
Buhrandır içimde bilmem kaç aydır;
Ölüm benim için daha kolaydır,
Fakat Türklük için yaşıyacağım.

Selâhattin ERTÜRK

---

(1) Bu şiiri mücadele arkadaşımız Selâhattin Ertürk'ün «Kükreyiş» adlı eserinden aldık. Selâhattin Karsta muallimdir. Ertürk'ün erkek sesiyle Moskof sınırlarında «Kükreyiş» i yaman oluyor. Bu şiirleri kendisinden dinlemeyi ne kadar isterdik. «Kükreyiş» bizde vardır. Adresimize 80 kr. posta pulu yollıyana gönderilir. (Kitap hakkında ilerde ayrıca duracağız).

Seçimden Sonra

Açalar bir kaç okul, köylüye çok görürler.
Kaldırır bir kaç harman, köylüyü tok bilirler.
Tahsildar başa yazar, Mecliste yok bilirler.
Her şeyi unutmuşlar, tek altı ok bilirler.
Dâva koltuk dâvası, başka ne . . . bilirler.

HasanAPAYDIN

Millî Mücadele Destanı

Aşağıya koyduğumuz şiir, çok genç, içli duygulu bir Anadolu çocuğuna aittir. Ankara Hukuk Fakültesi talebelerinden Orhanındır. Orhanı tanıdığım zaman bir kat'a keşfetmiş kadar sevindim. O kadar sade, o kadar kalender, o kadar aşıkane, ve o kadar kendiliğinden bir hali vardı ki Bana yavaş yavaş, utana utana şiirlerini okudu Ben onu yalnız şair biliyordum. Orhan bir gün başka bir hüviyetle karşıma çıktı.. Hikâyeci olarak Size samimi olarak katiyetle temin edebilirim ki ben Orhanın hikâyesi kadar, içli, dertli Anadolu insanını dile getiren bir hikâye okumadım. Serdengeçtinin gelecek sayılarında Orhanın hikâyelerini neşre başlayacağız, okuyucularımız son zamanlarda hususi maksatlarla göklere çıkarılan «Köye ait» bazı hikâyelerin, Orhanın hikâyeleri yanında ne kadar yaya ne kadar satıhta kaldığını göreceklerdir.

Kağnılar vardı,
Hasan!
Gıcırdamazdı,
Mermi taşırdı Ankaraya
İNEBOLUDAN..

★

Öküzler vardı
Vefakârdı,
Dayatmazdı, yorulmazdı
Hasan
Yükten
Yörtmekten

★

Analar vardı:
Fedakârdı,
Esirgerdi mermiyi gözünden
Gayırmazdı yavrusunu
Yaşatan
Yağmurdan

★

Yollar..
Yollarda askerler
Asker Mehmedler kadar
Asker Fatmalar vardı
Yollarda kağnılar
Ardında kadınlar
Kahramandı
Hasan!
Kahramandı!

★

Cepheler..
Cephelerde yiğitler vardı,
Yiğitler gençti, ihtiyardı!...
Başlar: Sevdalı deyil
Karasevdalıydı.
Gözler sakınılmazdı budaktan

★

Kılsaka bile bir arslandı!..
Yürekler vardı,
«Ateş!» Emriyle, mert
«Ateş kes» de gezerdi.
Memleket! Memleket!..

★

Türküler, Türküler
Gurbet gurbet öterdi!..
Cığaralar, hasret, hasret tüterdi!..
Tüfekler vardı,
Çakar alamazdı,
Amma:
İnsanlar ölümden yılmazdı!
Hasan
Yılmazdı

★

Cephe gerisinde çadırlar vardı.
Çadırlar karargâhta
Karargâhta Paşalar,
Paşalar içinde
Bir Paşa vardı..
Bozkalpak
Kaşa yıkık
Düşüncelerle alnı kırışık,
Gök gözlerde
Yanar şimşek gibi
Yanar yanardı!..
O, Fermana heyt! demiş
Fermandı.
Yiğitti,
Kahramandı,
Yamandı!..

★

Havalar barut, barut kokardı,
Irmaklar al al olmuş akardı!
İnsanlar yarı ilâh
Bütün kahramandı..
Velhasıl o günler başka gün,
O zaman başka zamandı
Hasan!
Başka zamandı!

Orhan ÖZBEYLİ

Ankara Hukuk Fa.

Kars Kalesindeki Bayrak

Bir bayrak dalgalanıyor Kars kalesinde
Karabekir Paşadan yadigâr kalmış.
Bir bayrak ki: Günün her saatinde
Hudut boylarına renk salmış.

Gün görmüş, ufuklar boyunca
Şafaklar gibi dalgalanmış.
Bir bayrak ki: Gölgesinde yaşıyan
Toprak; vatanmış.

Huzur almış fetih yıllarından
Yüksek burçlara çekilmiş.
Bir bayrak ki: Yalnız milletimin
Alnından öpmek için eğilmiş.

Bir bayrak dalgalanıyor Kars kalesinde
Karabekir Paşanın ruhu gibi.
Bir bayrak ki toplamış gölgesinde
En çetin güzelliği.

Emretmiş mağrur ve sakin
Mavi göklerin kızıymış.
Bir bayrak ki: Kaderin sustuğu yerde
Zaferler alın yazısıymış.

Budinde yaşamış bir zaman
Viyanadan sesi gelmiş.
Bir bayrak ki: Şehit ruhları üstünde
Tanrıya yükselmiş.

Kars kalesindeki bayrağı
Taşıyan bilekler bükülmemiş.
Yıllar var ki: Bu diyarda
O bayrak gülmemiş.

Nurettin ÖZDEMİR

www.ulkunet.com

3 Mayıs, Millî Feveranı

Yıl 1944. 3 Mayıs. Yine böyle bir bahar sabahı!.. Millî Mücadelenin kara bağrında, Ankarada bir kıyamet koptu!.. Bu kıyamet hayra alâmetti!.. Şer gibi gösterildi..

Böyle bir bahar sabahı:: «Bu topraklar için toprağa düşenlerin çocukları, vatansızlara, imansızlara karşı kıyam ettiler. Yeni nesilleri, ilk okullardan başlıyarak Üniversiteye kadar Allahsız ahlâksız ruhsuz bir felsefe ile yetiştirmek istiyenleri böyle bir görüşün temsil ve telkincilerini telin ettiler.

3 Mayıs 1944 bir bahar sabahı, millî reşidelerin, millî destanların söylendiği, meçhul şehidin yükseldiği meydanları kendi malûm maksatları için kullanmak, iman kalelerini devirmek, «Ulus meydanı» nı «kızıl meydana» çevirmek istiyenlere karşı geldiler!..

Senelerdir millî mücadeleyi yapan ruh, kuvvay-ı milliye ruhu bu meydanlarda katledilmiş, Mehmetciğin ve adsız kahramanların hakkı, yüksek makam bol harcırah milliyetçileri tarafından «Biz yaptık biz yarattık, etrafında sımsıkıyız» gibi beylik, bayramlık nutuklarla bu meydanlarda gasbedilmişti!..

3 Mayıs 1944 sabahı.. Genç kuvvay-ı milliyeciler, çiğnenenlere hakkını vermek, çiğniyenlere haddini bildirmek için feveran ettiler. Bu hareket Rusya tarafından daima tehdit edilen Türkiyenin, istiklâli istikbali bakımından, takdirlere lâyık bir hareketti. Fakat heyhat! Kendi menfaatlarından başka birşey düşünmiyenler, vatanları oturdukları sandalye kadar dar olan, Türklüğe değil, Türk olmıyanlara yar olanlar bu yerli ve millî hareketi hazmedemediler. Çankaya ile emniyet müdürlüğü arasında mekik dokuyan, yüksek isimler, alçak seciyeler, karayı ak, akı kara gösteren hokkabazlar kendilerine karşı yapılan bu hareketi, devletin, kanunun, hattâ vatanın aleyhine bir hareketmiş gibi gösterdiler. İlhamlarını Allah-Millet-Vatan sevgisinden alan, deli denizler gibi köpüren bu coşkun ruhlara bu temiz alınlara çamurlar attılar. Faşist, gardist, trockist... Ne kadar «ist» ve pis damgalı kelime varsa bu pis ağızlardan isimler, alcak seciveler, hasis menfaatlar, karayı ak, akı kara gösteren hokkabazlar kendilerine karşı girişilen bu hareketi, tam tersine vatana bir ihanet hareketi gibi gösterdiler. Kendi hasis menfaatlarını, korumak için vatan ve milleti bir paravana olarak kullandılar. Deli denizler gibi köpüren bu coşkun ruhlara, bu temiz alınlara çamurlar attılar. Kiralık kalemlerden döküldü. Hâdise umumî efkâra bambaşka bir şekilde anlatıldı!.. Kimsenin cebinde tek bir cilet bıçağı dahi yokken, bu talebe hareketi toplu tüfekli bir hareketmiş gibi gösterildi. Resmî tebliğler neşredildi. Nutuklar söylendi.. Türk milliyetçilerini, devlete, nizama, kanuna karşı gelmekle itham eden bu adamlar, bizzat kendileri kanun üstü koruşarak mahkemelerden evvel hüküm vererek, kanunu da, nizamı da insafsızca çiğnediler. Bu adamlar bununla da kalmadılar. Yabancı deyince tüyleri diken diken olan Türk milliyetçilerini «yabancı parmağı» ile harekete gelen insanlarmış gibi gösterdiler!. Vatan hainliği ile suçlandırdılar...

Mekteb sıralarında iken komünizme kendini helâk edercesine vatan için millet için mücadele açan gençleri mekteplerden tahrikçi diye kovdular...

Adaleti politikanın kirli eline teslim ettiler.. Vatan karaseydalılarını, yalın kılıç meydana atılan Türk milliyetçilerini zincirlere vurdular. Divanı harplere verdiler, zindanlara attılar. Taputluklar, bayıltıncaya kadar döğülen insanlar, mahsenlerde çürüyenler, 1500 mumluk ampulların altında yücelin aşkına dökülen ecel terleri... Bütün bunlar... Bunların C. H. P. ve başındakiler yaptılar... İsnatlar isbatsız kaldı. Sözleri ithamları desteksiz kaldı... Askerî yargıtay verilen kararı 32 yerinden delik deşik etti. Fakat yapılan bunca isnatların bunca mezalimin, hesabını kim verdi, kim verecek?..

Hâlâ bu adamlar başımızda! Hâlâ millî hareketler tahrikçilik ve irtica ile damgalanmakta.. Hâlâ vatan çocukları zindanlara atılmakta...

1944. 3 Mayıs facıası mesullerinin hesabı hâlâ görülmedi!...

Defterleri dürülmedi!..

Cezaları verilmedi!..

Bekliyoruz.

Serdengeçdi

Selimiye

Selimlerden kalma muhteşem miras,
Sinanlardan kalma şanlı hediye..
Kuvvetin turası, sanatın mührü,
Kubbeler kubbesi bir Selimiye.

İşte tarih, işte batıyla doğu...
Görenler göstersin böyle bir kuğu!

Onu günler tanır, geceler tanır,
Dal gibi ince dört minaresinden..
Sanırlar ki toprak anamın südü,
Fışkırır toprağın fıskiyesinden.

İhanın, emeğin piri ne yaman,
Bilmeceler koydu taşlar altına
Nesiller hayran, asırlar hayran,
Bu kurşun, bu mermer saltanatına.

Dikmişler vererek sanki el ele
Selimle Sinan
Şu dalga dalga
Dağların önüne bir dalgakıran.
Ben böyle gördüm,
Torunumda seni böyle görecek:
Dışarda kurşunun kovan, içerde
Mermerin petek.

Söyleyin zemane yolcularına:
Ey çifte kumrular, ey güvercinler:
Şu tepeye konmuş nazlı kuğuyu
Ürkütmesinler!
Oynamasın Altın Top'un, yerinden:
Kaldı Edirnenin altın devrinden.

Duvarlar, sütunlar ve minareler..
Başıbaşına bir eser, her biri...
Duvarlar, sütunlar ve minareler,
Duruyor taptaze, dimdik, dipdiri.

Ne bir el sürçmesi, ne de bir yanlış..
Ki en ufak zerre kımıldamamış
Kıl kadar ileri, kıl kadar geri...
Her parça beğenmiş konduğu yeri.

Uzaklara bakan şu tepe bile
Sinanın eliyle çatılmış gibi
Ve üzerinde abidenin her
Taşı teraziyle tartılmış gibi.

Çağlayan gibisin, ey Selimiye:
Mermerler, ışıklar köpüklerindir...
Çağıran bir elsin ki şerefeler
yüzüklerindir.

Yandı kandillerin, yazıldı mahyan,
Yine pırıl pırıl kuruldu sofran..
Yüreklerimizi yıkadı billûr
Avizelerinden içtiğimiz nur.

Köyünün kızları buhurdanına
Yürekler koymaya geldi uzaktan
Ve çiçek açtı
Mermerde.. Mermeri öpen dudaktan.
Bildik çinilerin körpeliğinde
Konuşan dili:
Mavi, Akdeniz
Mavisiydi.. Yeşil, Kıbrıs Yeşili.

Eski Edirneyi ben adım adım
Arazken Edirne sokaklarında
Anladım, bildim ki şahdamarlarım
Vurur senin mermer şakaklarında.

Seller, zelzeleler ne derse desin,
Sen yine o eşsiz Selimiyesin..
Fakat -tarihimiz, adıma yazık.
Ben ne Selim, ne de Sinanım artık

Kükreyen, şahlanan, koşan, atılan
O mutlu yiğitler, o mutlu iman
Sınırlar aşmayı kuşlardan değil,
Öğrenirdi senin ezanlarından.

Ne bilsin Selimler, ne bilsin Sinan
Ki avlun bu kadar küçülecekti.
Ey ilâhi kubbe; sana avlu, bir
Kıt'a gerekti.

Arif Nihat ASYA

www.ulkunet.com

Komünizmle mücadele etmenin en iyi şekli nedir?

Yazımıza koyduğumuz başlık, her halde okuyucuyu celbedecek ve yeni bir mücadele usulü keşf veya icat ettiğimiz iddiasında bulunulduğu intibaını doğuracaktır. Hayır sayın okuyucu, böyle bir iddia peşinde değiliz. Herkesçe, hattâ memleket gençliğinin yetiştirilmesinden sorumlu olanlarca da malûm olduğu halde, her nedense, bir türlü üzerine parmak basılıp gerektirdiği hareketlere tevessül olunmayan bir hakikatten bahsedeceğiz; bir gerçeği açıklayacağız.

Biraz düşünürsek, Komünizm ideolojisinin ve Komünist propagandanın bugünkü içtimaî bünyemizdeki, halihazır cemiyet nizamımızdaki muayyen bazı Sosyal müesseseleri çürütmeğe, yıkmağa uğraştığını görür; anlarız. Öyle ki, her nerede olursa olsun, dünyanın tanınmış ve tanınmamış bütün Komünistleri muayyen Sosyal müesseseleri dejenere etmek, lüzumsuz ve mânasız göstermek için didinip dururlar.

Meraklarımızı daha fazla tahrik etmemek için bugünkü içtimaî nizamımızın, halihazır cemiyetimizin (Altı granit temeli) demek olan bu Sosyal müesseseleri söyliyelim: Bir-Milliyet, İki-Hürriyet, Üç-Hukukî ve İçtimaî adalet, Dört-Mülkiyet, Beş-Aile, Altı-Din.

Bu altı granit temel, öyle temellerdir ki; bunlardan biri zaafa uğradımı içtimaî hayatta derhal akisleri görünür, kendini belli eder. Cemiyet hayatında aranılan ve özlenen istikrar, bu altı temelin sarsıntıdan âzâde olmasiyle teessüs edebilir; kabil olur. Hangi cemiyette bu altı temel kuvvetli ise, sağlamsa o cemiyet muhakkak surette müreffehtir; medeniyet ve kültür, siyasî ve askerî kudret yönlerinden ön safları işgal ediyordur. Böyle bir cemiyete değil Komünizm, Komünizmin gölgesi dahi yak'aşamaz; böyle bir cemiyette Komünist propaganda ne ederse etsin; ağzı ile kuş kapsın hiç bir şey yapamaz; her saldırışında başını granit kayalara çarpmış olur. Esasen böyle bir cemiyetin arzettiği mehâbet ve kudret karşısında Komünist propagandasının ödü patlayacak; hiç değil dili tutulacaktır.

Eğer samimî olarak Komünist ideolojiye düşmansak;

Eğer Komünist ideolojinin memleketimiz, milletimiz ve Türklük dünyamız için en ciddî bir tehlike olduğuna kani isek;

Eğer deli, aptal veya kör, sağır değilsek;

Eğer vatanımıza, milletimize, Türklüğümüze, tarihimize bir kastimiz yoksa;

Eğer maskeli bir vatan ve millet haini değilsek, arka plânda gizli ve mendebur bir gayemiz mevcut değilse;

Akıl ve vicdanımızla başbaşa kalarak, milletçe vereceğimiz biricik karar, milletçe ihtiyar olunacak yegâne yol budur:

Bugünkü cemiyetimizi yaşatan, ayakta tutan altı ana temeli takviye, tarsin etmek; zaafa uğratmamak; ilelebet yaşıtmak.. Öyle ki: Milliyetimizden olmıyalım; hürriyetimiz boğulmasın; cemiyetimizde tam bir hukukî ve sosyal adâlet teessüs etsin; mülkiyet müessesesini, mütedil bir Sosyalizm çerçevesinde muhafaza edelim; aileyi, mukaddes bir müessese olarak her türlü sarsıntıdan masûn tutalım ve dinimize üvey evlât muamelesi yapmıyalım.

Bu hususta, sırası gelmişken, yazılması ve söylenmesi gereken çok şey var; ne zamanımız ne yerimiz buna müsaade etmiyor. Bu sebeple lâfı kısa kesmek zorundayız.

Son olarak şunu diyeceğiz:

Görünüşte Komünizm düşmanlığı yapmaktan, zâhirde ve bol keseden vatanperverlik edebiyatı ve hitabeti taslamaktan bıktık; usandık. Yumurta kapıya geldi; Allah aşkına, artık, işi ciddî tutalım; ciddiye alalım.

M. Zeki SOFUOĞLU

Bolşevikler Azerbaycana Nasıl Girdiler?

Sorma dostum sorma gel; dert ağır hicran acı
Kimse sordum yok dedi, bizim derdin ilâcı
Onu çalan düşmanın; düşsün ateş tahtına
Bahtıma çöken duman, çöksün onun bahtına.
(Azeri şairi Elmas Yıldırım'dan)

Tam 30 yıl evvel 1920 senesi 27 Nisan günü Azerbaycan komünistler tarafından vahşi ve barbarcasına istilâ edildi. Evet iki seneden beri hürriyet ve istiklâlin sonsuz nimetleri içinde mesut yaşayan Azerbaycan ülkesi bir kaç gün içinde, hak ve hürriyet düşmanları olan kızıl canavarların doymak bilmeyen ihtirasları karşısında, baştan başa kana gömüldü. Lâkin bu kanlı istilâdan çok zaman geçmedi ki, insanlığın yüz karası olan Bolşevik zülümlerine karşı Azerbaycan halkı istiklâl ve hürriyetini tekrar elde etmek amacile isyan bayrağını çekti. Aylarca memleketin her tarafında devam eden isyan hareketlerinde Azeri halkı tarihde hic bir milletin göstermediği kahramanlık, fedakârlık, azim ve imanla komünistlere karşı koydu. Bu hürriyet savaşında Azeri fedaileri için çarpışmak o kadar zevkli idi ki cephelerde kılıç sallayarak okunan kahramanlık şarkıları fedailerin kalbinden fışkıran heyecana karışıyor ve bu her hür insan evlâdının şan ve kahramanlık dolu destanını hatırlatıyordu.

«Vur sen de mukaddes hürriyet için,
Dünyanın diktiği bayrak için vur,
Her dinin sevdiği adalet için,
Her yerde haykıran bir hak için vur.»

Kitle halinde, yığın yığın getirilen Bolşevik askerlerile bir avuç Azeri halkı arasında cereyan eden kanlı savaş bütün şiddetile devam etmekteyken komünistler mağlûbiyete doğru yüz tuttular. Ve daha evvel işgal etmiş oldukları bir çok şehir, köy ve kasabaları bırakarak kaçmağa başladılar. Fakat aradan çok zaman geçmedi ki kızılların muazzam takviye birlikleri tekrar Azerbaycan üzerine yürüdü. Azeri halkı yurtlarına sel gibi akın eden bu kızıl afeti durdurmak için tarihin ender kaydettiği kahramanlık, fazilet ve feragatle son kurşunlarına kadar her sokağı, her evi ve her taşı bir müdafaa kalesi yaparak imanla çarpıştılar. Lâkin yine en sonunda kör talihin acı mukadderatı hamisiz Azerbaycanın semalarına insanlık ve hürriyet düşmanı olan komünistlerin kanlı bayrağını çekti. İşte böylece Azeri halkının hürriyeti muvakkat bir zaman için kana gömülmüştür.

Kısa bir müddet sonra ikinci defa tekrarlanan komünist istilâsı zamanında Azerbaycan şehir ve köylerinde insan cesetlerinden, cadde ve sokaklardan geçilmez olmuştu. Bizzat şahidi olduğum ve gözlerimle gördüğüm tüyler ürpertici faciaları hayatımın sonuna kadar unutamam. Göğüsleri ve parmakları kesilmiş çıplak kadın vücutları, kafaları taşlara çarpılarak öldürülen mini mini yavruların cenazeleri, göğüsleri kurşun yaralarile bezenmiş erkek cesetleri Azerbaycan toprağını kanlarile bezemişlerdi. Komünistlerin bu vahşiyane zülümlerini göz yaşlarile anlatan Azeri halk aşıklarından Ali Usta şöyle diyor:

«Bağrında düşmanlar gezsin mi her an?
Esir yetimleri kessin mi her an?
Ağlı Azerbaycan, kanlar çağlıyor
Bu zulme «hak ve hürriyet» ağlıyor.»

Babasız, anasız, evlâtsız kalan halk ve bilhassa kadınlar günler, haftalar ve aylarca göz yaşı akıtarak inim inim inlediler. İstilâdan aylar geçtiği halde caddelerden geçirilerek ölüme götürülen Azeri fedaileri: «Yaşasın Hürriyet, Yaşasın İstiklâl, Yaşasın Ölmez Azerbaycan» diyerek haykırıyorlar ve zincirlenmiş ellerile silâhlı komünist askerlerini perçalayacaklarmış gibi üzerlerine saldırmağa çalışırken kafalarına indirilen tüfek dipçiklerinin ağır darbelerile yerlere düşüyorlardı.

Acaba komünistlerin bu amansız zulmü Azerbaycan halkını yıldırdı mı? Hiç bir zaman, bilâkis Azeri halkının hürriyet aşkını büsbütün alevlendirdi. Binlerce yiğit ellerine silâh geçirip dağlara ve ormanlara çekilerek senelerce mücadeleye devam etti. İmkân ve fırsat buldukça Kremlinin plânlarına en ağır darbeleri indirdiler. Azeri halkının ölümle karşı karşıya yaptığı hürriyet mücadelesi yalnız memleket dahilinde değil aynı zamanda komünistlerin dar ağaçlarından, N. K. V. D'nin kanlı hançerinden kaçarak demir perde dışında yaşayan Azerilerde 30 yıldan beri yurtlarının hürriyeti için kızıl faşistlerle mücadele etmektedirler.

Komünistlerin Azeri halkını imha siyaseti bugün bile bütün şiddetile devam etmektedir. Fakat Bolşevikler şunu bilsinler ki Azeri halkının hürriyet aşkı hiç bir zaman kan ve kılıçla söndürülemez. Zira bir gün gelecek; Azeri halkının, hürriyet ve istiklâl uğrunda toprağa dökülen her damla kanı yine bir hürriyet kahramanı olarak kızıllardan intikam alacaktır.

Siz ey hür Türkiyemizin müşvik bağrında yaşayan Azeri kardeşlerim! Bugün en kutsal emelimiz 30 yıldan beri esir olan yurdumuzun hak ve hürriyetini hür dünyaya tanıtmak ve onu bütün mevcudiyetile insan haklarını tanıyan medenî dünyanın gözü önüne sermektir. Unutmıyalım ki 20 nci asrın en geri milletleri bile hürriyet ve istiklâllerini elde etmek için sonsuz gayretler ve fedakârlıklar sarfetmektedirler. Fakat biz ki, Türk ve İslâm dünyasında ilk defa olarak Cumhuriyet kuran, ilk defa olarak hakiki Demokrasiyi ilân eden bir memleketin evlâtları iken, niçin bu en tabii olan hürriyet ve istiklâlimizi hürriyet sever insanlık dünyasından istemiyelim? Yalnız bu büyük amaca ulaşmak için el birliği yapmak ihtiyacına bu gün her zamandan ziyade önem vermek lâzımdır. Bu da ancak, temiz ve sağlam duygularla, bir seneden beri Ankarada kurulmuş olan «Azerbaycan Kültür Derneği'nin» etrafına toplanarak bütün samimiyetimizle onu maddî ve manevî yardımlarla desteklemektir. Zira bu Azeri cemiyetini yaşatmak, yükseltmek ve onu bütün mevcudiyetile ön plânda tutmak her Türk evlâdının en mukaddes vazifesidir.

Mehmet ALTUNBAY

www.ulkunet.com

Mareşal'ın Vefatı Üzerine Anadoludan Birine Mektup

«Aziz Maraşalın ölümü üzerine bir çok yazılar yazıldı. Fakat hiç biri büyük bir hiss duyarak, okuyucularımıza takdim ettiğimiz; arkadaşımız Fethi Gemuhluoğlunun yazısı kadar güzel, içden deyildi... Fethi Gemuhluoğlu asıma, kökune sadık kalmış, münevver bir Anadolu çocuğu, tam bir Serdengeçtidir. Mareşalın ölümü üzerine yazdığı bu mektup, onun yüz binlerin içinde nasıl eridiğini nasıl haşür neşir olduğunu, neler duyduğunu anlatır. Bu duyuş ve anlatış, gecelerini poker masalarında, kokmuş, porsumuş fahişelerin koynunda meyhanelerde geçiren, ruhsuz, kansız, ağızları içki kokan Beyoğlu sefihlerinin, Babıâli gazetecilerinin duyuşu, duyuruşu anlatışı değildir. Bu ses tam bizim sesimiz, yıllardır hasretini çektiğimiz Anadolunun sesi, bayrağımızın toprağımızın, kitabımızın sesidir. Türk matbuatı maişetlerini, gazetelerine attıkları büyük manşetlerde arı - yan, yaygaracı, yalancı, şakşakçıların elinden kurtulup Fethi gibi Anadolunun dertli ve içli çocuklarının eline geçtiği gün hakiki hüviyetine kavuşacaktır.

Serdengeçtilerin en büyük gayelerinden biri de Türk matbuatını bu gibi adamlarının elinden kutarmak, İstanbulu Anadoluya değil, Anadoluyu İstanbula hâkim kılmaktır. Fethinin gönülden gelen gönüllere seslenen, gönülleri fetheden bu güzel yazısı üzerine okuyucularımızın dikkat nazarını çeker arkadaşımızı tebrik ederiz...

«SERDENGEÇTİ»

(Sakaryadan dolanı dolanı, Konya bozkırından fırlanı fırlanı geçerek bir dağ ardında bir taş ağılının bağrında seni buluyorum. Sen ki bir hayli okudukdan sonra Anadolu ruhundan vazçemediğin için tekrar köyüne kaçmıştın. Tekrar köyüne kavuşmuştun. Bir dağ köyünde yeniden hürdün. Hem senin için bir taşın üstünde boy vererek «Hürüm» diye bağırmaya lüzum yokdu. Bir bakıma siz köycek hürdünüz. Henüz geleneklerinizin bir kısmı jandarma dipçiğinden uzakta idi.

Bu sefer istersen jandarma'dan söz açmıyalım. Namemde ki hürriyet postal kabarasında yahut; palaska izinde karar masın. Şehirde; bu koca şehirde başımı dik dutmak zoriaşır gibi oldu. Fakat inanki kafamın içindekiler için: gözlerim sabit noktada, ben hazır-ol vaziyetinde - yim.)

.....

(Önceleri ağlamaktan utanırdım. Hattâ iğrendiğimi bile söyler, kendimi kandırmaya çalışırdım. Onun serin, ferah rahat taraflarını bilmiyordum. Su iç - meye benziyor. Hani kana kana, nefeslenerek; doya doya, iliklerine kadar içmek. İnsan sonra hafifliyor, ve gergin bir yay olmaktan kurtuluyor. Mektubunu okuduğumda sendeledim ve bilmem neden ağladım. Bana gelen mektupların en güzellerinden biri olan seninkini eksik yazmışsın gibi geldi bana, Delirmemden mi korktun? Ne olur duyduklarının hepsini içindeki fırtınalı dalgalanmayı yazsaydın! Boğulsan, infilâk edecek halde olsan bile ne olurdu sanki? Evet ağladım ve senin mektubunla ağlamaya başladım. Sonraları günlerden bir gün Mareşal öldü. Ne olur diyeceksin. Ölümü hak sayar ve onu sessiz karşılarım. Bizden, candan, içimizden biri değil mi ölüm! Fakat bu öyle değildi. Bunun bir hikmeti vardı sanki. İyi ki uzaklarda, ötelerdeydin. Bir mahşer, İsrafil Sûr'unu üflemiş... İslâm'ın ulvîyeti yücelmiş.. Tekbir,, tehlil, salavat.. Uğultulu bir ezan.. Devamlı ilâhiler.. Sesler ve sahipleri belli değil.

Geçmiş ve gelecek hepsi kolkola.. Sonra yine ağlıyorum. Öyle boşuna ve yavan yaşamışım ki acıdım kendime. Bana yeni, yepyeni bir dünya kazandırdın. Senin mektubunla dile gelen islâm fâzilet'le ağlamanın elif-be'sini söktüm.

Şimdi İstanbul sokaklarında yine tramvaylar işliyor. Yine insanlar yollarda. Yollar insan dolusu. Ve ben onların ne yaptıklarını bilmem. O insan selini, büyük çağlayanı, o karkınç ve müthiş efsanevî kalabalığı kaybettim. Deliklerine, yuvalarına, kovuklarına çekildiler.. Korkuttular, bazı ciddî ve hayatî şeyler tenbih ettiler sonra uzaklaşdılar. Kayboldular sanmamalı; dilerlerse bizi lâyık görürlerse yine gelirler. Ben HALK'ı ve HAKK'ı gördüm. Kerîm olan KİTAP diyor ki «Biz size şah damarınızdan daha yakınız.» Yakını uzağı neme gerek, şah damarımı gördüm ben. İçinden akdım. Rengi mi? Ilık ılık bir şey! Akdım ve artık bitmiş olmalıyım. Ömrüm oldukça o kalabalığı, o çılgın hakikati, o candan fazileti arıyacağım.

Sen ağlamayı öğrettin, kalabalık da HAKİKAT'i. Son günlerde hep «Aşk gelincek» diyorum. Kalabalıkla aramda bir şeyler olmuş gibi. Ne güzel şeydi o kalabalık. Fakat şaşırma! Yanımda hiç tanış kimse yoktu. Yalnızdım. Yapayalnız bir dağ başındaydım sanki. Işıklı bir gece. Yıldız yıldız bir gökyüzü. Nur ve ışık. Öylesine şaşırdım ve bir hoş oldum ki; sonraları beni bilenlerin çoğu melâlime yormıya bakladılar. Bir acayib derde tutulmuşum. Sen gül şunlara! Ben onun derdini bilirim de. Bütün bir Anadolu bilir de. Bağır sesini duyayım, olanca kuvvetinle bağır.)

.....

(Kalınlı inceli lügât kitapları îman'ı nasıl tariflerler, bir insanın içinde ki o zorlu ve sürekli nesneyi nasıl anlatırlar bilmiyorum. O imanı yürürken, düşünce ve tefekkürün sancısına tutulmuş; başını önüne eğmiş, yüzbinlerin selinde dilinde ilâhilerle geçerken görmeli. Kalabalığın önündeki Kuvayı Millîye'nin Büyük Paşa'sı mı. Kalabalığın dilinde ki Yunus'umuzun ilâhisi mi, Kalabalığın kafasındaki bir hazırlanışın kararlı bekleyişi mi onu bulup, buluşturmalı!

Hep Millî Mücadele yıllarının efsanevî günlerini hayâllerdim. O günü, o yüzbinlerin gününü yıllandırır ve bir kaç ile devşirirsek Kuvayı Millîye olur sarılırım. Arada tek fark bu sefer ki; sabırlı, içinden konuşuyor, yüzü gergin ve mânâlı.. Geçen seferki sabırsız, dışından konuşacak kadar yangın ve gözleri şimşekliydi. Her iki seferde de; bir önce ve bir sonrada da parıltısı vardı gözlerin...

Kalabalığın içindekileri sonraları görseniz şaşırırdınız. Onlar o gün öyle değillerdi. O gün Allahı, imanı ve ruhen temizdiler. O gün kalabalık deryaydı ve kir tutmuyordu. Kir'i; arı, duru bırrak ve parlak ediyordu. O gün kalabalık günlerce konuşarak, temsilciler, şarlatanlar, düzenbazlar, sahte kahramanlar seçerek; seçiyorum zannederek hareket etmemişti. O gün kalabalık kahramanı ma kahraman demekte devam edecek ve ben kahramanlığımı senelerdir bir kere olsun göstereceğim demişti. Onun için o gün yalnız kalabalık vardı. Nedense son senelerin bütün yalancıları bir bir akımdan geçtiler. Onları tekrar kalabalığa hâkim olma küstahlığı içinde görmek isterdim. Kalabalığın onları ezmesini, onları toprağa yapıştırmasını akımdan geçiriyordum. Fakat Kalabalık öyle yapmadı! Aziz toprağını koruduve onu kirletmedi. O toprağa sırası geldikçe Kalabalığın adamları girecekti. Kahramanı, elviyası, delisi, sazlı sazsız şairleri abalı abasız dervişleri girecekterdi. Kalabalık bereketli toprağının âsil döllerini, mübarek köklerini incitmedi; onları kırmadı. Kalabalığın uyandırıcı tarafları sabah güneşine kuşlarına sesine benzemiyor. Siz gözlerinizi açarak ve gerinerek uyanırsınız. O beyninizden, ense kökünüzden, ve kalbinizden uyandırıyor. Artık gaflete varamazsınız.

Binlerce defa kütlenin ruhuna, İmanına mugayir mes'elelerde kütlenin ruhu neden konuşmaz, isyan etmez: niçin yalancıların yüzlerine tükürmez, onları sindirmez diye meraklanırdım. Ben Kalabalığı sabırsız olsun istiyordum. Halbuki o bir kere görünüyor. Tam ayan beyan; kınından çıkıyor ve kılıçtan keskince oluyor. İşte o zaman yazılan, konuşulan, hançereler patlıyarak bağırılan şeylerin yalan olduğunu anlıyorsunuz. Kalabalık kendi derdini Kalabalığa söyletiyor kalabalık ağızlara değil! Şeytansız Kalabalık; Şiir, iyilik ve sükûn içinde Kalabalık! Meleklere eşit ve insan-ı kâmil Kalabalık!

Nutuksuz ve cilâsız Kalabalık! O gün kimse oruca niyetli değildi. Ben ağızlarda yalnız dua ve ilâhi gördüm. Kimsenin üstünde bayramlık, seyranlık yoktu ama, içleri bir örnekdi; saf; temiz ve pürüzsüzdü! Kimse kalabalıkda cebini gözetmiyordu. Çalınacak şeyi kalmamıştı. Göğüsleri şerha şerha olmuş, imanlı bağır

(Lütfen Sayfayı Çeviriniz)

www.ulkunet.com

İSTIHRAÇLAR

Dokuzuncu sayımızda «İstihraçlar!» ve «Maddeden Kuna Geçiş» başlığı altında neşrettiğimiz yazı halk arasında geniş akisler yaptı. Bunu gelen mektuplardan anlıyoruz. Atomun parçalanmışiyle, maddeci telsefenin nasıl yıkıldığı hakkında verdiğimiz, hissaller, zikrettiğimiz hadiseler en koyu materyalistleri dahi düşündürecek mahiyette idi. Artık bu gün ruhun varlığı, varlığın esası ruh olduğu hakkında hiç kimsenin şüphesi kalmamıştır. Yalnız sol cenah politikacıları, bu hakikati dayandıkları prensiplerin düşmanı olduğu için inkâr etmektedirler.

Biz onlarla uğraşacak değiliz. Politika başka şey! Hakikat başka!... Materyaliz me dayanan komünizm bu gün bir hakikat problemi olmaktan çıkmış, felsefe ve hakikat, varlığın esası gibi meseleler karşısında, bir dana kalkamıyacak şekilde yerlere serilmiştir. Felsefi sahada böyle olmasına rağmen, içtimaî sahada komünizm bir mesele bir ideoloji olmakta devam ediyor. Ve bir çok zavallıları avlıyor.

Bu hususta fazla sözü zait buluyor, esasa geçiyoruz.

Geçen sayımızda «Essiyid Ahmed Hüsamettin Efendinin» istihraçlarından bağzı parçalar neşretmiştik.

Okuyucularımız ısrarı üzerine bu parçalar üzerinde biraz duralım. Ve aklımızın erdiği kadar izahatta bulunalım.

«1331 de 68 sene mururuna kadar Avrupalılarda terakki azalacak, ve gittikçe çökme, inhilâl sebeplerini hazırlamış olacaklardır» diyor.

Hakikaten 1331 den beri Avrupa inhilâl içindedir. Birinci ve ikinci dünya harbi Avrupalıların nasıl sapıttıklarını, birbirlerini nasıl yediklerini gösterir. Avrupanın bu günkü hali yürekler açısıdır.

«1407 senesinde harb gayeyi tekemmüle vasıl olacaktır» deniliyor ki bu akla çok uygundur. Ayni senelerde güneşin etrafındaki diyer seyyarelerle muhabere edilecektir, Aşağı yukarı 40 sene sonra... Şimdiden aya gitmek için teşebbüslere girişilmiştir. Hattâ Merih seyyaresinde bizim gibi insanların yaşadığı, hattâ onların, medeniyetçe bizden daha ileri gittikleri söylenmektedir. Merih yıldızına rasathanelerden bakıldığı takdirde bu yıl-

ları yağmalanmıştı. Kalp gözleri açılmıştı. Yüzyılların ardından Yunus bağırıyordu:

«Ballar balını buldum, koğanım yağma olsun.» diye ünleniyordu...

Bayrağa, Âyeti Kerîmelere sarılmış bir şey vardı omuzlarda. Bu omuzlara sahtekârların ayakları değmemişti. Bu omuzlar omuzlıyacakları şeyi biliyor onun için senelerdir onu; ak, pak tutuyorlardı..

Kalabalık Hoca idi! Artık öğretiyordu. Kendi dağıldıkdan sonra kafaları ellerinin arasında bu büyük sırrın tefekkürüne dalanlar ilk derslerini o gün aldılar. Ve hep bir ağızdan, bir gönülden, bir ve beraber «Allahın ismi ile oku. dediler.»

Fethi GEMUHLUOĞLU

dızın şimal ve cenup cihetlerinde beyazlıklar görülmektedir. Bu işle uğraşan âlimlere göre, bu beyazlıklar, kar ve buz tabakalarıdır. Şu halde diyor ilim adamları.

Kar ve buz olmak için hava olmak icap eder. Hava olan yerde hayat vardır. Nebatlar, hayvanlar, insanlar v.s. bulunması icap eder.

Yakın zamanda diyor. A. Husamettin efendi. «Şimal taraflarından Karadenize bir su karışacak, orası oturulamıyacak bir hale gelecektir.» diyor. Hakikaten geçenlerde gazeteler Rusyanın Şimaline düşen Şimal denizinde Cumudiyelerin, buzdan dağların çoğaldığını, büyüdüğünü yazmışlar, bunlar eridiği takdirde bütün Rusyanın sular altında kalacağını söylemişlerdi. Bu dumanı üzerinde yeni taze bir hakikattir.

«Avrupa devletlerinin içinde en hakir görülen bir millet kuvvetlenecektir...

Bu olsa olsa ya Rusyadır. Yahut her yerde hâkir görülen Yahudilerdir. Her ikisi de bu gün kuvvetli durumdadır.

«Rusyanın şarkı cenubî cihetinde manevi bir tüfek şeklinde dinamitli bir ateş patlayacak, Rusya 17 parçaya ayrılacak.» Bu mânevi tüfek her halde Rusyanın Cenubu şarkisinde bulunan İslâm-Türk halkının isyanı olabilir. Dinamitli bir ateş dediğine göre Atom bombası olabilir.

Esasen Ruslar atom tecrübelerini, Türklerin ve Müslümanların bulunduğu bu yerde yapmaktadırlar. Ölen olursa onlardan ölsün diye.. inşallah bu olur. Ve Rusyadaki 50 milyon Müslüman Türk kurtulur.

«Makinalar hava tazyiki ile işliyecek, ateş ve kömüre ihtiyaç kalmıyacaktır.»

Eh bugün iş bu yola dökülmek üzeredir. «Vapurlar başka bir şekle girecek, daha sonra büsbütün kalkacak. Zırhlılar bir işe yaramıyacak, memleket kadar büyük olan bu zırhlılara gelecek nesiller bakıp şaşacaklardır.»

Hakikaten bu gün, atomun keşfiyle donanma eski ehemmiyetini kaybetmiş bulunuyor. Gidiş bir gün gelip gemilerin işe yaramıyacağını göstermektedir.

Şimdi size ayni kitaptan yeni bağzı istihraçlar daha veriyoruz.

★

«Pek yakın zamanda Mısırda büyük bir İslâm devleti teşekkül edecek ve Afrikayı idaresi altına alacaktır. Avrupalılar gerek Afrikadan, gerekse Asyadan koğulacaklardır.»

«Hıristiyanlığın bozulduğuna kanaat getiren Garp âlimleri şerefi islâm ile müşerref olacaklardır.»

«Bir zaman gelecek ki Avrupalılar tren raylarını sökerek «Bakınız eski zaman adamları ne kadar ahmak imişler. Karada sür'atle yürümek için yerlere demir döşemişler; bunun üzerinden arabalarla gelip giderlermiş» diyeceklerdir.

«Deniz kenarlarındaki şehirler ahalisi deniz suyunu gayet ucuz bir madde ile tazyik ederek, mahsusan imal edecekleri âlet vasıtasıyla irva ve ıska edilecekleridir.

Atatürkün Ruhunu Çağırdık

Atatürk Ata demekten hoşlanmıyor. Kendini bazen karanlıkta bazan ışıkta görüyor.

Ruh çağırma!... Buna ben de herkes gibi inanmamıştım. Bir nevi fantazi, eğlence sanıyordum. Bu hastalığa tutulan ruhun geleceğine inanan bağzı arkadaşları «Ruhlardan ne haber!» diye alaya alıyordum. Aradan bir hayli zaman geçti. Şaka maka bu mesele beni de düşündürmiye başladı. Zira bir şeyi hemen tastik, yahut inkâr edivermek kolay şey-... Fakat inkârda olsun, tastik de olsun bir delil aramak, hüccet göstermek lâzım. Kendilerine, ahlâk ve seciyelerine, kabiliyetlerine çok inandığım üniversiteli,üniversite mezunu bir çok arkadaşlarımın bu mesele üzerinde ciddiyetle durmaları merakımı celbetti. Sonradan anladım ki bu işle yalnız Türkiyede değil, Avrupada, Amerikada, dünyanın her tarafında uğraşanlar varmış.. Hattâ bunlar arasında ciddî ilim adamlarına, filozof ve psikiloğlara, da rastlıyoruz.. Öyle sanıyoruz ki bir salon oyunu gibi görünen bu hareket zamanla psikolojinin bir şubesi haline gelecek.

Bu arkadaşlar istedikleri adamın ruhunu çağırıyorlar, ve gayet enteresan tebliğler alıyorlardı.. Bu arada Türkiyede bu işlerle ciddî bir şekilde uğraşan Dr. Ruhselmanın, «Ruh ve Kainat» adı 3 ciltlik muazzam eserini okudum... Hayretlere düştüm.

Bu işlere kendini vermiş bir çok ilim adamları varmış. O gün bu gün bu sahada bende bir hayli bilgi edindim. Yol katettim.. Bu dünyadan göçmüş bir çok meşhur adamların ruhlarını çağırdım, Yalnız hepsinden muntazam ve mükemmel tebliğler alamadım. Bir çokları da gelmedi Bu işin nasıl yapıldığı hakkında fazla izahat vermiyeceğiz. Okuyucularımızın bu meseleyi iyice anlamadan «Ruh Çağırma» işine girişivereceklerinden korkuyoruz. Bu öyle her kişinin kârı değildir. Yalnız bilmekle de olmaz. Bir takım ruhî şartlar vardır. Meselâ: Ruhu çağıracak olan insanın kendisini bu işe iyice vermesi inanması «Medyum» olması lâzımdır.

Sonra Ruhu çağrılan şahısla, çağıran arasında Ruhi bir bağ, müsbet menfi bir alâka bulunmadıkça netice alınamıyor. Ruh ancak kendisine kuvvetle alâka besleyen şahıslara geliyor. Bir şahsı rüyanızda sık sık görüyorsanız, o şahsı çağırdığınız takdirde ruhu size çabucak gelecektir.

Ruh nasıl gelir? Nasıl çağrılır? Ölünün sesi mi gelir, hayali mi? Bunlar sorulacak merakh suallerdir!.

Biz şimdilik bunlara temas etmiyeceğiz. Yalnız şu kadarını söyliyelim ki gelen ne sestir ne hayal! Ruhtur...

O size adetâ hükmeder. İradenizi eli-

www.ulkunet.com

Ahmet Emin Yalman Nazım Hikmet Ran

Son zamanlarda satışı gittikçe azalan «10» kuruşluk vatanını kurtarmak, vatanı «10» kuruşa daha fazla satmak için, beyaz enternasyonalin Türkiye mümessili Mandası Ahmet Emin Yalman, kızıl enternasyonalin Türkiye mümessili Nazım Hikmeti, hürriyetcilere yakışan (!) bir eda ve sada ile müdafaa etmeğe, onu bir sermaye olarak kullanmıya başladı. Bir zamanlar şark vilâyetlerini Ermenilere, Anadoluyu gayrı müslüm, gayrı Türk muhacirlere teslim etmiye kalkışan Vatanı 6 sayfalık ceridden ibaret olan bu adamı Türkiyede tanımıyan yok!.. Yalmanı şimdilik bir tarafa bırakalım da onun bir mesele haline koymak istediği Nazım Hikmeti ele alalım:

Nazım Hikmet kimdir?

Rusyada kızıl ihtilâlden, ve Anadoludaki millî mücadeleden sonra, bizimkiler dostları ve büyük komşuları Sovyet Rusyaya güya tahsil için bazı gençleri gönderiyorlar. Bu gençlerin arasında eslen boşnak(!) olan Nazım Hikmet adında birisi var. Bu genç, mukaddes kitapların yakıldığı, din adamlarının katliam edildiği, namusun, şerefin, hürriyetin çiğnendiği kızıl ateşin merkezi olan Moskova meydanlarında bu ihtilâl havasını ciğerlerine çeke çeke sarhoş oluyor. N. Hikmet Türkiyeye döndüğü zaman kıpkızıl bir ateş parçasıdır. Türkiyede Sovyet Rusyadakine benzer bir hava buluyor. Burada da mukaddesat katlolunmakta, milli mücadeleyi yapan ruh kuvvayı milliye ruhu mezara gönderilmekte, ecdada sövülmekte, inkılâpçılık perdesi arkasında türlü oyunlar oynanmaktadır.

Moskovada kurulan bu makina sanat kisvesi altında başlıyor takırdamağa... «Trim trak, trim trak makinalaşmak istiyorum» Teknikçe geri olan Türkiye bu sesi yadırgamıyor. Bu sesin arkasındaki Moskovanın gıcırdayan kanlı dişlerini kimse görmüyor. Yahut görmemezlikten geliyor. Bolşevik Rusyadaki ihtilâl üniversitesinde hususi surette yetiştirilen tâlimli tâlimatlı Nazım Türkiyeye yeni bir nizam vermek sevdasında Türkiyedeki anane, din, mukaddesât, tarih düşmanlığından cesaret almaktadır. Sesi daha kuvvetli, daha pervasız çıkmaya başlamıştır.

«Aldırma anam ne çıkar,
Kudursun HAZAR suları..
Hazarda doğanın Hazardır mezarı..

Bu hayrat sesi, aile müesseseleri sarsılmış; kökünden, aslından uzaklaşmış uzaklaştırılmış yeni nesiller arasında bir hayli taraftarlar buluyor... Artık Nazım Hikmet kudurdukça kuduruyor. İşi o kadar ileri götürüyor ki Kızıl ve rezil propagandayı orduya kadar, bahriyeye kadar sokmağa kalkışıyor.. Hattâ «Yavuz» un tayfalarını o kadar baştan çıkarıyor ki, tayfalar «Yavuz» u Türkiyenin tek zırhlısını Türkün ezeli ve ebedi düşmanı Ruslara teslime hazırlamıyorlar..

İşte o zaman Nazımın karşısına, aşılmaz bir kale olan ordunun babası Mareşal Fevzi Çakmak çıkıyor.

Bu suçu işliyen bir değil, bin Nazım Hikmet olsa yine ipe çekilirdi. Fakat Moskovada ihtilâl üniversitesinden diplomalı Nazım Hikmeti, hikmetinden sual olunmaz, burada ismini ifşa edemiyeceğimiz bazı muhterem zevat tutuyor. Ve Nazım Hikmet muhakkak olan bir ölümden kurtuluyor.. Ve Türkiye hapishanelerinde dışarda bizim bile yaşıyamadığımız bir hayatı sürüyor. Propagandasını mükemmelen yapıyor. Resmi makamlar millet parasından kendisine bol bol bahşediyorlar. Tercümeler yaptırıyor. Ayrı bir odası vardır. İstediği zaman istediği adamlarla konuşabiliyor.. Hattâ karısiyle bir arada uzun zaman kalmasına müsaade olunuyor. Bu sosyalist şair (!) aynı zamanda kapitalisttir. Tezgâhları var harıl harıl çalışıyor. Sıhhatlidir kuvvetlidir. Yemeğe bir oturduğu zaman 5 işçinin yediğini yiyor. (Bunları ezbere söylemiyoruz, biz Konya hapishanesinde iken Bursa hapishanesinden sürülmüş, kendinin hususi ve umumi hayatını pek iyi tanıyan mahkûmlardan dinledik.) Öyle olduğu halde şairimiz her zaman hasta ve şikâyetcidir. Canı sıkılınca hastahaneye, hattâ dışarıya Bursaya çıkabiliyor.

Acaba Nazım Hikmetin istediği rejim bu memlekette teessüs etseydi ve bu rejime böyle birisi baş kaldırsaydı, bırak böyle meydan okuyuşu, vatanı satılığa çıkarışı, şöyle hafif yollu Bolşevizm aleyhinde bulunsaydı kendisi o adamı ne yapardı? Sormıya ne hacet! Demir perde gerisi katliamlarının neler yaptıklarını bütün cihan biliyor. Ben vatana dilimle bağlıyım deyen ve halâ Türk ismi taşıyan, kalbinin yarısı Çinde, yarısı Yunanistanda kalan kalpsiz Nazım: Bolşeviklerin zulmü altında inim inim inliyen, Sibiryanın uçsuz bucaksız donmuş arazisinde bir millete mezar olan buz çöllerinde kaybolan milyonlarca insana, niçin acımıyor musun?.. Bu vatana canımla kanımla bütün varlığımla değil, dilinle bağlı imişsin. Öyle söylemişsin! Dilinin ucuyla.. Ahmet Emin de diliyle, 10 kr. Vatanıyla bağlı.. Öyle olmasa sen kalbinin yarısını Çinde, yarısını Yunanistanda bırakmazdım. (Kendi şiirinden) Kalbin bu vatan yalnız bu vatan için çarpardı..

Biriniz Türkiyeyi zavallı Buhara hanlığına benzetmek, Moskofa binek, yapmak, biriniz Türk milletini manda, inek yapmak sağmak için, cibette Türkçe konuşmak zorundasınız. Rusçayı Türkiyede kaç kişi biliyor? Bizim memlekette İsrailce çıkan gazeteyi kaç kişi okur? Ahmet Emin Yalman Nazım Hikmetin vatanseverliğinden bahsediyor. Komünizm böyle bir şey tanımaz. İster beyaz, ister kızıl, olsun enternasyonalistler vatansızdırlar. Nazım Hikmet vatanseverde daha dün 400,000 şehidin kanı karışan Çanakkaleye, Allahekber tepelerinde, Sarıkamışta binlerce onbinlerce şehidin can verdiği topraklara göz diken, muhteriş ve emperyalist bir devlete niye çıkışmıyor? Hürriyet katillerine millet katillerine, tek bir sözü var mı Nazım Hikmetin?!

Ahmet Emin bu milleti bu kadar ahmak mı sanıyor? Gerçi biz Türklerin Yahudiler kadar, ticarete aklı ermez!.. Fakat vatanı satılığa çıkaranların, milleti Moskovadaki efendilerinin emrine kızıl bir gül gibi takdim etmek istiyenlerin kimler olduğunu biliyoruz. «Vatan» ve aynı havayı benimsiyen «Cumhuriyet» gazetesinin neşriyatından cesaret alan, bir takım sol ak fikir, ideoloji işportacıları, Karl Marx'ı Marka, yazacak kadar Moskova markalı cahiller. Kendi ideolojilerinin dahi yabancısı olan, bir takım solda sıfırlar, sokak işportacıları Nazım Hikmeti kâdre uğramış vatanperver büyük bir Türk şairi olarak göstermekte, imzalar top-

(Devamı 13 üncü sayfada)

---

nizden alır. Artık siz ona tâbî olursunuz.

Bundan tahminen 2-3 ay evvel Atatürkün ruhunu çağırdık. Gayet enterasan tebliğler aldık. Şimdi size sualli cevaplı aldığımız tebliğleri bildiriyoruz.

Atatürkü 3 defa çağırdık, gelmedi.. Artık ümidimizi iyice kesmiştik.. Bir defa daha çağırdık.. Bu sefer öyle bir geliş geldik ki masa yerinden oynadı. Dikkat! Aşağıdaki sual ve cevaplara iyi dikkat ediniz!...

— Atam!
— Ses yok.
— Atam!...
— Ses yok.
— Atam!...
— Ses yok.
— Atam!...

Masa sarsıldı. Ruh geldi.. Bana «Atam» demeyiniz!... Biz hayretler içinde kaldık. Niçin? dedik .

— Tazip olunuyorum, cevabını verdi. Bu sefer !Paşam» dedik. «Evet öyle söyleyiniz!» dedi.

— Paşam rahatınız nasıl?

— Ses yok.

— Rahat mısınız..

— Bir tarafım ışık, bir tarafım karanlık!.. dedi...

— İzah edermisiniz? Anlamadık!

— Bir an oluyor kendimi nurlar içinde görüyorum. Askerler, zaferler, bana dua eden dullar» yetimler..

Ses kesildi.

— Paşam Paşam lütfen devam ediniz...

— Sonra birden bire perde kapanıyor. Cehennemi bir karanlık.. Bağıranlar, çağıranlar. Bu adamlar hem bağırıyor, beni hem alkışlıyorlar... Ellerinde şişeler var! Sarhoş bu adamlar.. İstifra ediyorlar.. Ah çok fena.. Benim de midem dönüyor.. Dedi kesti.

— Paşam, Paşam! ...
— Ses yok.
— Paşam...
— Ah kurtuldum...
— Yattığınız yerden memnunmusunuz?

— Hayır! beni toprağa gömsünler...
— Anıt - kabir mi?
— Hayır oraya koymasınlar...
— Korlarsa da topraya koysunlar.

Sonra yalnız kalmak isterim. Yanıma kimseyi gömmesinler.

— Paşam: Yanınıza almak istemediğiniz kim? Fevzi Paşa mı?

— Hayır onun yeri hazır.

Birazda Türkiyenin umumî ahvalinden anlatın dedik.

— Son zamanlarda gelişen Demokratik hareketi nasıl buluyorsunuz!..

— Hiç.

Hiç dedi. Sustu. Bu hususdaki sorumuza cevap vermedi.

— Türkiyenin dış siyasetini nasıl buluyorsunuz,

— Kendi kuvvetinize güvenin..

Dedi.. Bir daha ses vermedi.. Bir kaç defa çağırdık.

— Paşam, Ses ver.

— Işık, karanlık, ışık karanlık, dedi gitti. Son sözü ışık - karanlık oldu!...

www.ulkunet.com

Mareşal Meydan Muharebesi

KARA HABER

Mareşal ölmüş!..

Işıklı bir bahar sabahı, «bu kara haber bütün İstanbulu kapladı. Herkeste hüzünlü bir teslimiyet var. Garson elindeki tabağı bırakıverdi; patron müşterinin verdiği paraya bakmadı.. Dünya!. Hiç ölmiyecekmiş gibi sarıldığınız dünya, birdenbire fani oluvermişti. Lokantadan mahsun ve mükedder çıktım. Tramvaylar yine işliyor, insanlar yine gelip gidiyordu!

«Âlem yine o âlem, devran yine ol devran!» dedim. Fakat iyice dikkat edince, yüzlerde gözlerde büyük batışlardan sonra hasıl olan o durgun ve kırgın hal vardı... Kimse bağırmıyor konuşmuyor, gülmüyordu!

Ağır ağır düşüncelerle yürüyordum. Birden bire durdum; Çığ; yırtık, hoyrat bir ses; bir türkü!.. Bu matem gününü, sokaklara caddelere bir bayram günü gibi ilân ediyordu!

Bulgaristan ve Yunanistan, da dahil, bütün yakın şark radyoları susmuştu.. Bizimkiler bayram yapıyordu..

Sabahtanberi mukadderata sessizce teslim olan insanlar birdenbire feveran ettiler.. Biraz evvel kadere boyun eyip hiç bir şey istemiyen mümin, mütevekkil insanlar içten içe ayaklandılar, baş kaldırdılar.. Mareşal öldü! Bayraklar neye yarıya inmiyor!?.. Yabancı radyolar sustu! Türkiye radyolarının bu çılgınlığı ne?!» Herkes böyle diyordu..

Dakikalar, saatler geçtikçe heyecan ve tehevvür bir çığ gibi büyüyordu.. Ankaraya Basın Yayın Genel Müdürlüğüne telgraflar çekiliyor, radyo idarelerine telefonlar ediliyordu. Fakat bütün gayretler boşuna! verilen cevaplar, bir «Emriyevmi» gibi kat'i!. «Ankaradan emir var: Programda katiyen deyişiklik yapılmıyacak!»

RADYO EVİNE YÜRÜYÜŞ

Bu vaziyet karşısında sabahtanberi dişini sıkan, kendini zor zapteden Üniversite gençliği artık dayanamadı.. Duyduğu derin teessüre tercüman olmaları için gazete idarehanelerinin önünde toplandı.. Saygısızlar nefret ve şiddetle takbih edildi. Bu hâdiseler cereyan ederken İstanbul ve Ankara radyoları halâ rumba ve samba havalarına devam ediyor halâ gençliğin bu asil galeyanı ile alay ediyorlardı.

Suyu kökünden kurutmak lâzımdı.. Bir ses yükseldi: Radyo Evine, Radyo Evine.. Bütün kalabalık bu sesin peşinden aktı.. Kalabalık gittikçe büyüyordu.

Fakat Radyo Evi daha evvelden kuşatılmıştı ..

Polis Müdürü ve âmiri başta duruyordu.

İsteğiniz nedir diye soruldu...

İsteğimiz radyonun susması, bayrakların yarıya çekilmesi, millî matem günü ilân edilmesi:

«Ankaradan emir aldık» dediler.. Bu arada mukaddes küfürler duyuldu! Gençlerden biri:

«Papa ölür bayraklar yarıya inor; Bir ecnebi ölür, bayrak yarıya iner!. Radyolarımız susar!

Mareşal öldü! Bu bayrakların, gölgesinde, bu insanların ülkesinde zaferler kazanan Mareşal öldü! Halâ bayraklar yarıda deyil!.. Bütün şark radyoları sustu. Bizimkiler, rumba samba çalıyor. Bu gün gam günüdür... Solmajörgamı sussun! Bu sesler sussun! Bunu istiyoruz! dedi.. cevap yine ayni cevap: Ankaradan Emir Aldık!..

O sırada vali de içerdeymiş. Radyo evinde. Tekrar itiraz! Tekrar Ankara!. Gençlerden bazıları ısrar, ettiler. Bağzıları dağılalım dediler derken yeni bir ses: Mareşalın evine gideceğiz Orada bir tâzim duruşu yapacağız ve ileri atıldılar. Polis Müdürü Emretti. Etraf atlı polislerle sarılmıştı. Mareşalın ölüsünden bile korktular. Üniversite gençliğinin üzerine hayvan ve sopalarla hücum ettiler. Düşenler bayılanlar oldu! Küfürler yükseldi! «Ulan it sürüleri v.s.» Polisler hem sövüyor hem döğüyordu. gençleri.. ileri hatlardakiler yakalandılar. Bir paçavra gibi itile kakıla, elestiki sopalar, sert küfürlerle karakola atıldılar.. O akşam, Mareşalın öldüğü gün akşamı polis talebeye baskın çıktı.. Gençlerden biri anlatıyordu..» Benim evim o tarafta idi, evime gidiyordum. Atlı Polislerden biri üzerime hücum ediyordu.. Ulan ibne yürü diyordu Yürü.. Zor kurtuldum.»

O akşam gençlik bir hayli zayiat vererek geri çekildi. Dağıldı; dağıtıldı. Bir çokları tevkif edildi.. Sanki seferberlik ilân edilmişti.. İstanbul sokaklarında askerler devriye geziyorlardı.. İstanbul işgal altında idi.

11 NİSAN SABAHI..

ANKARA ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİ İSTANBULDA!..

Ankaradan 1200 genç, Mareşalın cenazesinde bulunmak için İstanbula gelmişlerdi.. Ankaradan gelen genç ruhlar, dün sabahtanberi heyecandan dalgalanan İstanbula yeni bir heyecan dalgası daha kattılar.. Akşam olup bitenler gençliğin gözünde korkunç bir heyulâ gibi buyüyor, herkes:

«Bizi Mareşalı sevmekten kim menedebilir kim? kalplerimize, gönüllerimize kim hükmedebilir kim? diye haykırıyor çileden çıkıyordu.. Bir heyecan dalgası, bir kasırga, gönüllerden gönüllere esiyor, âsil bir isyan haline geliyordu..

Bilhassa Emniyet Müdürünün akşamki hâdiseleri tahrif ederek verdiği beyanat, gençliği çileden çıkarmıya kâfi idi.. Emniyet Müdürü: Beyanatında: «Yakalananlar içinde komünistler var» demekle 'hareketi ve milliyetçi gençleri âlenen damga lamak istiyordu.

Bu beyanat 10 kr. vatanda tamamen diyerlerinde kısmen çıktı. Yakalananlar malûmdu. Bunlar arasında koyu milliyetçi, Türkçü, Türk kültür ocağının başkanı, da bulunuyordu.. Hepsini tanıyorduk. Mareşalı kimler sever?.. Evi ne kadar gitmek istiyenler kimlerdi?.. Elbette bunlar Mareşalın can düşmanı din düşmanı komünistler olamazdı. Bu muhaldi. Emniyet müdürü bile bile akşamki yaptıklarını mazur göstemek için Vatan çocuklarına iftiraların en şeametlisini yapıyor, ilân ediyordu.

Gençlik teşekkülleri, Üniversite birlikleri bu hareketleri, Mareşalin ölümü karşısında mesul makamların takındığı düşmanca tavrı protesto etmek için Marmara lokalinde bir toplantı yaptı. Ankara ve İstanbul üniversiteleri ne mensup gençler, ateşli nutuklar söyliyerek bu hareketi şiddet ve nefretle tâkbih ettiler.. Bütün geçitler altı polislerle tutulmuş tu. Geçitlerden kimse geçemiyordu.. Onun için bu toplantıda herkes bulunamadı. Hem kalabalık öyle kapalı salonlara sığacak kalabalıklar dan deyildi.. Meydanları dolduruyordu.. İçten içe, kulaktan kulağa bir fısıltı; saat 4 de Taksimde toplanılacak!..

Saat 4 Taksimde... Saat 4 Taksim herkes bunu söylüyordu.. Saat üçe doğru bütün gençlik Taksim Meydanına, muhtelif kanallardan seller gibi aktılar. Taksim bir denizdi. Köpüren şahlanan bir deniz. Bir ummân.

MAREŞAL MEYDAN MUHAREBESİ

Taksimde Mareşalin ölümü üzerine duyulan teessür daha geniş bir şekilde anlatılacak, bu hâdise faziletin, cesaretin, emsalsiz bir örnegini veren kadirşinas Türk gençliği sesini orada bulunan heykellere bile duyuracaktı..

Ortada ne bir tecavüz, ne de herhangi bir şekilde kanuna aykırı bir şey vardı. Herkes içini dökecek, heyecanlanacak, sonra dağılacaktı.

Hal böyleyken binlerce genç insan eli coplu ve tabancalı polisler, ve süngülü neferler tarafından sarıldı... Akılsız bir kaç kişinin polislere söylediği bir kaç uygunsuz söz «Yuh v.s.» Zaten emir bekliyen emniyet kuvvetlerini harekete ketirdi.. Adamlar ellerindeki coplarla öyle bir hücuma geçtiler ki.. Bir vuran bir daha vuruyor, Allah mı yaratmış demiyordu. Gerilip gerilip bütün kuvvetleriyle vuruyorlardı.. Düşenlerin bayılanların haddi hesabı yok.. Âbidenin etrafını saran Üniversite gençliği beklenmedik bir hücum karşısında ne yapacağını şaşırdı..

Merdivenlerden aşağı perişan bir halde aşağı atıldı.. Emniyet kuvvetleri bununla da yetinmediler, tekrar hücuma geçtiler.. Bu sırada omuzlar üzerinde bir genç elinde bayrakla yükseldi.. ve İstiklâl Marşı başladı.. Hücum durdu.. Marş biter bitmez gençler mukabil taarruza geçtiler. Taksim âbidesi bir kale olmuştu. Muhakkak bu kale fethedilecek, bayrak oraya çekilecekti. Sanki iki muhasım cephe teşekkül etmişti. Silâhlılarla silâhsızlar cephesi, Âbideye çıkan merdivenlere kadar ilerliyen gençler tekrar püskürtüldüler:

Tekrar Bayraklar ve tekrar İstiklâl Marşı ve son hücum: İçlerinden biri; oraya dedi: Mareşalın heykelini dikeceğiz!.. Son karar son hücum bu oldu. Binlerce genç insan bütün hırcı ve kuvveti ile yüklendi... Bir baktık.. Bayrak kalede.. İnönünün heykelinin dikileceği yer de Mareşalın büyük bir resmi.. İşte âbideleşecek olan manzara bu manzaradır.

Bakıyorum: Demin gençlere hücum eden neferlerden bazıları bu manzara karşısında ağlıyorlardı. Polislerde yaptıklarından pişman olmuşlar gibi bir tuhaftılar.

Yıllardır bu meydanlar böyle bir şey görmemişti. Bu meydanlar millî bayram olarak kabul olunan günlerde iktidar nutukcularının, her sene gramofon plâğı gibi tekrar ettikleri beylik bayramlık sözlerden, Binlerce seneye uzanan, üç kıtaya sığmıyan şanlı şerefli Türk tarihini 10 yıla indiren münkirlerin haykırışlarından başka bir şey işitmemişti. Artık bu meydanda toplananlar tabur tabur dizilip onuncu yıl marşını söyliye söyliye kendinden geçen zavallı mektep çocukları deyildi.. Yıllardır avutulan, uyutulan gençlik artık uyanmıştı. Ben o gün orada mahvedilen nesillerin yeni bir basübadel meyve kavuştuklarını gördüm. Sevincimden ağladım. 11 Nisan Akşama doğru Mareşal meydan muharebesi gençliğin zaferiyle bitmişti..

BEYOĞLU TÜRK HAKİMİYETİNDE

1453 denberi İstanbul Türklerin elindedir. Bunun bir istisnası var! Beyoğlu... Beyoğlu baş başına bir âlem, devlet içinde devlet gibidir. 3 kıt'a ve yedi deniz imparatorluğu dahi bura ya hükmedemedi... Beyoğlu imparatorluğun beynînde bir illet gibiydi. Frengi illeti.. Şarkı yıkan bütün o hastalıklar burdan girdi.. Beyoğlu, garp emperyalizminin giriş kapısıdır. Başta Türk milleti olmak üzere şark milletlerini ha-

www.ulkunet.com

Yüzbinlerin Akışı

kimiyetçe mahkûmiyete, efendilikten köleliğe düşüren düşman Beyoğluna yerleşmiştir. Dün imparatorluğun bağrına bir bıçak gibi saplanan Beyoğlunun vazifesi henüz bitmemiştir. Beyoğlu Anadolunun göz nurunu, alın terini, belsuyu Türk milletinin, şark milletinin kanını emiyor.

Anadolunda komşusuna bir lokma ekmek vermiyen hacı ağa Beyoğlunda bir kumar masasının başında, bir fahişenin koynunda bıyıklarını bura bura, üç köyü birden harcar.. Beyoğlu Anadolunun göz nurunu, alın terini, belsuyu haline getirir ve içine çeker..

Beyoğlu milli bünyeyi kemiren bir firengi illetidir. O gün Taksim meydanında kötü, yabancı ve yalancı zihniyetlere yaman bir ders veren vatan çocukları bir iki gün için olsa dahi bu mikrop yuvasını, Beyoğlunu hâkimiyetleri altına aldılar. Beyoğluna hükmettiler.. Bir arkadaş öyle diyordu:: Beyoğlu Fatihten beri göremediği Türk hâkimiyetini bugün gördü.

İKİNCİ RADYO EVİ HÂDİSESİ

ATILAN BOMBALAR. FAALİYETE GEÇEN SİLÂHLAR..

Kopan bunca kıyametlere, bir milletin ayak bağına rağmen radyolar hâlâ eylenceli şarkılar programına devam ediyordu.. İki gündür İstanbul ayakta.. Devriyeler arttırılmış! Sokaklarda hafif makineli tüfekler.. Askerler. Fakat kimsenin gözü bir şey görmüyor. Henüz yatağına çekilmiyen bu tuyan dalgalanışlarına devam ediyor. Bir dalga Beyoğluna çıkıyor. Sinemalar, tiyatrolar bu akşam oynamıyacaklarına söz vermişlerdi.. Sözlerinde durmuyorlar. Ve gençler Beyoğlu döneklerine haddini bildirmişler.

Bir dalga Radyo evinin önüne gitmiş! Müthiş çarpışmalar olmuş. Polis zaten içi kan ağlıyan üç gündür gözü nemli, gönlü elemli Türk gençliğine göz yaşartıcı bombalar atmış! (Onu Mareşalin ölümü üzerine gözü yaşarmıyanlara atsalardı daha iyi ederlerdi.)

Bir çocuk ayağından vurulmuş! Âmirler emretmişler:

Her polis en az 5 kişi getirecek. Ve emniyet kuvvetleri Cengizin orduları gibi herde kimi bulduysalarsa tuttuklarını kurakoba.. O gece İstanbulda sanki seferberlik ilân edilmişti.

12 NİSAN ÇARŞAMBA SABAHI

Bugün kadim Bizans topraklarına, altında nice imparatorların, nice sultanların yattığı İstanbul şehrine bir kahraman daha gömülecek.

Hele şükür günlerdir devam eden Türkiye radyoları bugün susabildi.. Bayraklar ister istemez yarıda. Mahsun mızıkın sallanıyor. Bin lerce genç daha güneş doğmadan Teşvikiye yollarında. Büyük ölü orada..

Beyazıt meydanına bakıyorum. Yollar sokaklar insan.. Bir derya.. Mareşalin gelmesine daha çok var! Fakat gelmiş gibi, geliyormuş gibi herkeste müthiş bir heyecan... Bir kıyamet! Herkes burda, şu anda cem olmuş!

Hayal meyal tanıdığım dostlar, unutanlar, unutulanlar, eski yeni arkadaşlar hepsi, orada hayretten hayrete düşüyorum. Yılların hâdiselerin hayatlarını ayırdığını, bu ölüm birleştirmiş!.. A.. Sen misin, Sen misin, Sen misin, diyorum. Sanki bu meydandakilerin hepsini tanıyorum. Herkes herkesi tanıyor... Bu ruhların birleşmesi. Başka şeye benzemez! Bir kıyamet! Ölüler dirildi. Hâtıra hâline gelenler hatırlar dılar.. Cenaze henüz gelmedi. Nasıl gelir; nerden? nasıl geçer.. Balkonlar, damlar, otobüs durdurdukları kapalı yerlerin üzeri ağaçlar hep insan. Yerler gökler insan, Namaz Beyazıt camiinde kılınacak! Minareler kubbeler görünüyor.. Fakat kapılar! Camiye nereden gireceğiz; ve cenaze nereden geçecek?... Kalabalık bir derya umman, açılacak bir avuç yere bir dalga hücum ediyor. Cankurtaran otomobilleri.. Ambulanslar.. Korkunç bir düdük.. Kıyametten bir âlâmet! Cenaze geliyor.. Görmek ne mümkün! Herkes ayağını yerden kesercesine bir birinin omuzuna yığılıyor. Telâşa lüzum yok! Cenaze göklerde.. Kubbeler, gibi minareler gibi Göklerde.. onu herkes görüyor.. Beyazlı camlı, Sayılan gittikçe seyrekleşen cemaatlerin, boş avluların, sadece dünya hırsı için toplanan ,kaynaşan nutku gelen meydanların bugün bambaşka bir hali vardır!..

Bu cenaze nerden geldi! Tâ Teşvikiyeden kalkarak, Taksimden, Beyoğlundan, ve köprüden, Babıâliden, Çenberlitaştan Beyazide kadar geldi. Nasıl gelmiş. Görenler anlatıyor. Hayır hayır anlatamıyor. Sadece «Neydi o Yarabbi, Ya rabbi! Yarabbi!..» diyorlar işte o kadar..

Namaz kılınacak.. Fakat nereden geçmeli... İmkân yok.. yok. İmkânı yok.. Namaz bitti. Cenazeyi götürmek için pagalar, askerler, resmi makamlar, kordiplomatik hepsi hazır, Fakat tabutu onlara kim verir. Onlar ki Mareşalın ölümünde saz ve caz havaları çalddar! Onlar ki, bu saygısızlığı protesto için toplanan Üniversite gençliğinin karşısına, süngüler ve bomba larla çıktılar... Gençleri hapishanelere tıktılar.. Cenaze onların vazifelerindeki bu adamlara mı verilecekti.. Cenazeyi top arabasını çeken kara yon mu götürecekti.. Asla!.. Halk kendi evlâdını kendi bağrına bastı.. Binlerce onbinlerce el albayrak ve siyah kâbe örtüsüne sarılı tabuta doğru uzandı.. Bu ateş, aşk, bu iman deryasının içinde, zorakî gelenler, mürettep resmiyet buz gibi donu kaldı.. Halkın rahmetine kavuşan aziz Mareşal şimdi binlerce, onbinlerce yüzbinlerce halkın elleri üzerinde göklere yükseliyordu. Bu ne muhteşem manzara bu ne canlı ölüydü Yarabbi!.. Ölü değil diriydi. Emretmişti.. En mukaddes yerimiz,, vicdanlarımız, imanlarımız yabancılar tarafından istilâ edilmişti. Bu mukaddes ülkenin fethine gidiyorduk! Emretti! Peşinden gelen resmî mürettep, çelenkli , çalgılı, bir cenaze alayı değildi.. Bir milletti bu bir milletti.. Bu kafile o mukaddes ülkeye doğru gidiyordu.. Yıllardır sistemli, ter tipli kasıtlı bir siyasetle birbirinden ayrılan nesiller şimdi yanyana, omuz omuza yürüyordu.. Putlar devrilmişti.. Herkesin dilinde yaratanın adı... Tekbirler, tehlîller afakı kaplamıştı. Henüz bıyıkları yeni süren bir Üniversiteli ortaya yaşlı bir vatandaş, ihtiyar bir din adamı, içice gönül gönüle okuyor, hep bir ağızdan tekbir getiriyorlardı. Bu aşk bu iman vesileri, birleştirmiş, asırları birleştirmişti. Sanki İstanbul yeniden fethedilmiş, ruhlarda, gönüllerde fetih günlerinin heyecanlı azametli dalgalanıyordu... 3 kıt'a ve yedi denize hükmeden dalgası Viyana surlarına kadar varan, Çanakkalede 7 iklime 72 millete 7000 yenilik korkunç bir medeni yetin bütün imkânlarına karşı koyan ruh bu ruhtu...

Balkonlarda, pencerelerde ihtiyarlar yıllardır kaybettikleri, hasretini çektikleri bu ilâhi sesleri içecek bu mahşeri kalabalığı kucaklıyacakmış gibi kollarını göklere kaldırıyor. Kucak açıyorlardı. İhtiyar bir kadınla 13 yaşında bir genç kız aynı duygu ve aynı ruh hali içinde aynı şekilde avuçlarını semaya kaldırmış dua ediyordu. Evler bir sabil oldu. Sunayanlara, bu bağrı yanıklar kafilesine su veriyorlarda. Cenaze ilerde tâ ilerde; bir bayrak gibi dalgalanıyor götürülmüyor, taşınmıyor uçuyordu.. Tabiat sanki yüzbinlerce insanın getirdiği tekbir ve tehlil sadalarıyla gidiyordu. Saatlar, saatlar geçiyordu.. Ne kalabalık dağıldı, ne tekbir sesleri dindi.. Mümkün olsaydı bu mahşeri kalabalık aziz tabutu eller üstünde yollar boyunca köy köy bucak bucak bütün Anadoluyu dolaştıracaktı. Ve bu aziz ölünün peşinden yüzbinler de gitmiş, milyonlar yürüyecekti.

Edirnekapıdan geçiyoruz! İstiklâl marşı şairi M. Akif orada yatıyor.. Onun bir beytini söylüyoruz:

«Bu ezanlar ki şahadetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli»

Müsterih ol! Büyük Akif, bu gençlik seni dinliyor, ve ezanlar çok sevdiğin bu yurdun üstünde inliyor.

Yine Akiften:

Bastığın yerleri toprak deyerek geçme tanı,
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı...

Akif: Biz «Bu topraklar için toprağa düşenlerin çocukları, vatanı bir çiftlik haline getirenlere karşı çarpışıyoruz. Müsterih ol! Vatanı çiğniyenleri çiğniyeceğiz!..

Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!... Korkmuyoruz! Korkmadık, ey esir milletlerin, mazlum ümitlerin, kimsesizlerin, şehidlerin, yetimlerin şairi! Korkmadık! Çanakkalede çarpışanlar korktu mu?...

Müsterih ol! Bize inan! Vatan toprakları üzerinde yemyeşil boy attık... Bastığımız yerleri toprak diyerek çiğneyip geçmiyoruz.. Altında kefensiz yatanları düşünüyoruz. ve bu topraklar üzerinde milleti kefensiz bırakanların, kefeni hazır. Akif, bugün tam senin günün oldu.

Eyüp Sultana iniyoruz

Ya Eyyubül Ensârî! Seni uzak diyarlardan, Arabistan çöllerinden Bizans surlarına atan hangi sevda ise, bizi 1400 sene sonra burada toplıyan aynı sevdadır.

Ey büyük Peygamberin bayrakları.. Biz geliyoruz! Asırların, nesillerin ardından tekbirlerle, şahadetlerle geliyoruz!.. Aç bağrını! Göster yüzünü bize.. Yerin altındaki bir avuç haris politikacı varsın bizi inkâr etsin! Yerin altı bizi tasdik ediyor! Biz bir avuç değiliz. Yüzbinleriz, milyonlarız.. Eyyup surları biz var madan evvel insanlarla dolmuş.. Kapkara.. Simsiyah! Sade kabir taşları, beyaz mermerler görünüyor. Bu sel nereye akacak, nereye dolacak? Her yer dolu.. Mahşerni hakikat mahşer!... Uzaklardan dualar, amin sesleri geliyor. Mareşal toprağa kavuştu.

Dönüyoruz. Dostlardan biri «C.H.P. mezara Mareşali kalbimize gömdük» diyor...

Bu gece gençler: Onun mezarı başında sabaha kadar nöbet bekliyecekler! Bu nöbet rabrab emirle getirilen askerlerin resmi nöbeti değil dir . .

Mareşalin ölümü ve resmi makamlar!. .

Mareşalin ölümü üzerine kopan bu kıyametten resmi makamlar iktidar korktu.. Milletin ve gençliğin önüne hangi engeli koyduysa millet ve gençlik onu aştı. Bu akışı durduramadı. Milletin kendine gelişini, çekemediler.. Bu hâdiseyi milletin gözünde küçültmek, sıfıra irca etmek yolunu tuttular. Tahrikçilerden ittihadan bahsettiler.. Tahrikçi kimdir? Bizzat kendileri.. Radyoları iki gün köçek havası çalmasaydı, Türk düşmanı İran Şahı Pehlevinin üç yıllık ölüsünde yarıya çekilen bayraklar Mareşalin ölümünde de çekilseydi, bu işlerin hiç biri.. Amma hiç biri olmıyacaktı?

(Devamı 13 üncü Sayfada)

www.ulkunet.com

Bayilerin Resmigeçidi

Birinci Resmigeçidimizden bayilerimizin ekserisi memnun! Okuyucularımızdan pek hoşuna gitmiş- Gelen mektuplardan anlıyoruz. Sonra kitap gazete, mecmua işleriyle uğraşanlar bizim geçitresmini esas olarak dürüst bayileri defterlerine kaydetmişler. Bir çok teşekkür mektupları aldık. Sağ olsunlar. Bu seferki geçit resmimiz biraz daha Demokratik olacak. Açık konuşacağız. «1» de kalmıştık.

ISPARTA: Lütfi Yunusoğlu (Kitapçı) Duruşçur. Bizden tam numara aldı. Hareretle tavsiye olunur.

İSKENDERUN: Süleyman Pikdöken (G. Bayii).

Bayiliği bıraktı mı ne oldu anlıyamadık. Bizim bir miktar hesabımız kaldı. İskenderunda bu işin derununda bir şey var amma anlıyamadık!.

İZMİT: Sadettin Yalın: (Kitapçı)

İzmit bir batakhane.. Üçünden de on para gelmedi. Bay Saadettin. Zatıâliniz yanılmıyorsam partilerin birinin listesinde aday da gösterilmişsiniz 1-5 kadar bütün sayıların hesabı gelmedi. «5» den sonra da biz size göndermedik. «Yalın, yolun alın, çalın».

İZMİT: B. Yusuf (G. Bayii).

Sende hemşerin gibisin. Mecmualar nerede? 4 sene oldu. İnsan utanır.

İZMİT: H. Günsel (G. Bayii).

Onlardan iş çıkmayınca size gönderdik. Maşallah biribirimizden dürüstsünüz. Biz İzmiti «Kocaeli» olarak bilirdik. Meğer kimlerin eli imiş. İzmitte dürüst bir gazete bayii bulana mükâfat verilecektir. Alenen ilân olunur.

KONYA: Yeni Kitapçı (Gücüyener).

Konya: Serdengeçtinin 3-4 sayıları orada çıktı. Hapishanesinde yattık. Memleketimiz sayılır. Yeni kitapçıda paramız kalmaz. Amma paraları biraz eskitir. (Zenginin gönlü oluncaya kadar fıkaranın canı çıkarmış) Bu atalar sözünü dükkânın alnına yazmalı. Mamafi şimdiki hale göre en çok satış yapan, yeri güzel faaliyet sahası geniş yegâne bayi odur.

KONYA: Geçit Kitabevi (Postahane karşısı).

Geç git! uğrama.. «7» sayının parası gelmedi. Bir de gönderdim diye iddia etti durdu. Hem suçlu hem güçlü... Geç.

KONYA: Naci Uluşahin (Şahin kitabevi).

Arkadaşımızdır. Müslüman çocuktur. Amma ne yalan söyliyeyim darılma Şahin. Biraz ağırsın. Bana karşı zarar yok. Göndermesen de olur. Fakat herkes benim gibi arkadaşım deyil. Şahin gibi ol. süratli.

KONYA: Güneş kitabevi:

Güneş dürüst adamdı. Fakat iki sayıdır parayı göndermeyiverdi. Söylendiğine göre geçidin akrabası imiş. Acaba geçitden mi geçti bu hastalık?..

KONYA: Türkiye kitabevi.

Bu ismi taşıyan yeni bir kitabevi açıldı Sahiplerini tanıyorum. İyi adamlardır. İtimat edebilirsiniz. Gayretli, hevesli çocuklar.

KARS: M. Türkel. (G. Bayii).

M. Türkel'in Bayiler Resmigeçidi hoşuna gitmemiş. Doğru bulmuyor. Aman diyor «sıra bize geldi; ne kadar borcumuz varsa yazın da gönderelim.» Yazdık, (31.40) borcu vardı. 10 lira göndermiş. Veterinerde oğlu varmış. Çocuğun bir kartını aldım. Babama ait hesapları göre lim; sizi nerde bulabilirim diyordu. Ankaradan yazmış. Halbuki ben İstanbulda bulunuyorum. «25» adet Türkçülüğün Esaslarını böyle bir sipariş yapmadık diye iade edivermiş. Bay Türkel. Doğru su ismine uygun bir harekette bulunmuş. Selahaddin Ertürk sağolsun. Ona gönderdik.

KIRKLARELİ: Suat Acemi (Sevim kitabevi).

Azizim sen acemi deyil bu işin bir hayli ustası olmuşsun. Dört yıldır gönderece ğim diye sallayıp duruyorsun. Mecmua çıktı çıktı 10 para gelmedi.

KIRKLARELİ: İmren K.evi.

Zatıalinizde ha keza. Zaten İstanbul ötesinde iş yok.

KIRŞEHİR: Fevzi Saçak (G. Bayii)

İyi adamdı. Ölmüş Allah rahmet eylesin .

KIRŞEHİR: Mustafa DARICI:

Maalesef bu Saçağın yerini tutamadı. Zaten bayi deyilmiş. Son gönderdiği 350 kr. göndermesen daha iyi ederdin. Alacağımız bu kadar mı yahu.. dürüst adamdır amma yanılmış olacak. Cevap bekleriz.

KIRŞEHİR: Mehmed Sülükçü Kitapçı)

Bana sizi sağlık verdiler. «9» sayıdan, T. Esaslarından, Broşürden gönderdik. Ses vermiyorsunuz.

KARABÜK: Hasan Özmen (Kitapçı)

Özü Sözü bir, Memnunuz bu bayiimizden.

KIRIKKALE: Ömer Güven (Yeni Kitapçı).

Alâkası gevşek. Fakat güvenilir.

KIRIKKALE: Aydın Kitapevi.

Bu daha çalışkan ve faal. İkisi de dürüst..

KASTAMONU: Kitapçı Hamdi.

Bir arkadaşım anlattığına göre, bir hayli yaşlanmış olan bu zat gelen dergilerin ve kitapların kaybolmamasına dikkat edermiş. Satılmasına deyil. Sürümünden durumundan belli. Kastamonuda Serdengeçtiyi başka satacak varsa çıksın ortaya bize bildirsin.

KAYSERİ: Halk Ticarethanesi. Nuh M. Yener.

Bayilerin şahı geldi. Kayseri sürüm, dürüstlük Serdengeçtiye gösterdiği alâka bakımından Türkiyede (Ankara Müstesna) rekoru kırdı.. Satış 100 den 200 iki yüzden beş yüze kadar yükseldi. Mecmuamız yukardaki adrese gidiyor. Fakat M. Erçalık isimindeki arkadaşımız satıyor. Bu dost Kayserideki bizim arkadaşlarla konuşmuş. 8 sayıdan 700 gönder sin demiş. Ben hayret ettim. Arkadaşları ma yazdım. «Kayseri bayimiz bizi çok se viyor. Belli.. Yoksa bu arkadaş bizi çok sevdiğinden kalanları iade etmiyor mu? Kayseri için 700 sayı fazla, anlayın bana yazın demiştim!» Arkadaşlar bayimizi görmüşler, vaziyeti anlatmışlar. Satılmıyorsa fazla isteme. Zira Serdengeçtinin merakısı çok başka yere gönderecektir» demişler.. Dostumuz bunun üzerine efkâr lanmış. Bana şu mektubu yazmış Mektuptan bir parça:

«Osman bey düşünün bir kerre.. Ben meçmuanızı istif eder, bedellerini gönderirsem bu dâvaya hizmetin kıymeti kalır mı? Halkın okumadığı bir mecmuayı getirip istif etmektense malî vaziyetimiz müsait olduğu nisbette bize mecmua gönderme satılmıyor ve bu parayi'da size bir yardım olsun istersen ödünç olarak kabul et» diyebiliriz. Yoksa ideal ve mak satlarımızı yaymıya çalıştığımız bir dergiyi hapsetmeye hakkımız yoktur. Şimdi size yeni isteğimi bildirmekle şeref duyarım: Bize 8 sayıdan 1000 âdet mecmua gönderin, siz de beraber gelin; üç dört gün içinde yanınızda satarım. Ve siz de şaşarsınız! Nasıl muvafık mı? Fakir hanede ne bulursak yer, yatarız. Dikkat 8 sayıdan 1000 âdet isterim..

Saygılar.

Mehmet Yener Yanında

M. Yerçalık

İşte Kayresi bayimiz böyle bir arkadaştır. Allah ondan razı olsun.. Binlerce Serdengeçti okuyucusu huzurunda kendisine binlerce teşekkür.

KÜTAHYA: Ahmed Özdağlarlı (U. Gazeteler bayii)

Kütahyada Kayseri gibi nüfusuna nisbetle Serdengeçtinin en çok yayıldığı yerlerden biridir. Ahmet Bey kardeşimiz dürüst bir bayidir. Yalnız çok bekletir. Unutuverir.

KÜTAHYA: Mehmet Çubuk (Gazete Bayii).

Bu genç arkadaşımız ise henüz yeni başlamış bulunuyor. Temiz, dürüst ve çabuk. Hararetle tavsiye olunur.

KOZAN: Avni Atakan. (G. Bayii).

Bu bayiimizden de fazlasıyle memnunuz. Bizi hiç yormaz. Tam numara aldı.

KARAMAN: Hüseyin Sevil. (Gazete Bayii)

Bu adam nerededir? Kayıplara karıştı Bilen varsa söylesin.. 1-6 kadar mecmua gönderildi. 3-4-5-6 sayıların parasını göndermedi. Yok oğlu yok. Böyle insan sevilir mi soyadını bir de Sevil koymuş!...

KARAMAN: Rıza Öngay (Ciltçi)

«Burada bir manga Sergengeçti varız. Bize Serdengeçti, gönder. İstersen ödemeli yolla» demişti. Biz ne münasebet itimat şarttır, diye öylece gönderdik. Yeni sayı çıktı onu da gönderdik. Ses yok 3 yıldır ses yok. Bu bir manga Serdengeçti nereye gitti?.. Hüseyin Sevilde 1-2 sayıların parasını gönderdi. Sonra dolaşıverdi. «Karamanın koyunu sonra çıkar oyunu» sözünü boş yere söylememişler!...

MALATYA: Sümer Kitabevi.

İyidir,. Dürüsttür.

MALATYA: Nur Kitabevi.

Adına uygun mümin Nur gibi insanlar. Yalnız bayi deyil, ayni zamanda hararetli Serdengeçtidirler. Hararetle tavsiye olunur.

MENEMEN: A. Yücel. (Gazete Bayii)

Başına bir «H» koysa tamam. Bir eski vekil olacak. 3 yıldır 10 para göndermedi. Acaba hazretle akrabalığı mı var. Sen bu gidişle, bu zekâ ve kıvraklıkla herşey olursun azizim.

www.ulkunet.com

Korktular Utanmadılar

Korktular!.. Vallahi korktular!.. Billâhi korktular!.. Ölüsünden korktular.. Bir zamanlar gölgesinde yaşadıkları, maiyetinde çalıştıkları, sayesinde sayeban oldukları büyük bir insanın, dağ gibi bir insanın göçmesinden, göçerken kendilerini de beraber götürmesinden korktular!.. Kalabalığın sahlanışından, sel gibi akışından, kendi kendini yaratışından korktular!.. Maçkadan Eyübe kadar eller üstünde giden muhterem bir tabutun, Boğazı geçerek bütün vatan topraklarını gene eller üstünde karış karış dolaşacağından korktular. Senelerdenberi mahvetmeğe uğraştıkları bir neslin dile getirdiği imanın kuvvetinden korktular. Masum bilekleriden körpe yüreklerden, dinç seslerden korktular. Mahvetmek için her çareye baş vurdukları gelecekle; unutturmağa çalıştıkları geçmişin hâlâ el-ele, iç-içe, omuz-omuza yürümesinden korktular!.. Uydurma tarih kitapları, samimiyetsiz nutuklar, imansız hocalar, düzme beyanatlarla üstüne perde çektikleri gerçeğin, göçerken bile yalanı sahteyi, gösterişi ve riyayı yenmesinden korktular. Adaletten, haktan, faziletten korktular!.. Yıllardır en küçük örneğini göstermedikleri bu mef'humların genç dimağlarda en geniş muhtevasiyle taazzuu etmesinden, varlığını duyurmasından korktular. Hülâsa korktular!.. Korktular!.. Korktular!..

Kıyamet günündeki insanlar gibi korktular!.. Elleri işlemez, dizleri tutmaz oldu. Şaşkına döndü, ne yapacaklarını, nasıl yürüyeceklerini bilemediler.. Yüreklerinde cesaret, başlarında akıl, sözlerinde anlayış kalmadı. İz'anlarını kaybettiler.. En yüksek ve ulvi ihtiyaçları karşılıyan Üniversite ile en sefil ve hayvani ihtiyaçlara cevap veren umumi evlerin susmak ferasetini gösterdikleri bir meselede onlar susmadılar.. Milletin matem tuttuğu bir günde köçek havaları çaldı ellerine kına yaktılar.

En yüksek burçlarda pervasızca dalgalanması için bütün ömrünü harp meydanlarında geçirdiği bir bayrağın boynunu bükeceğinden korktular!.. Sekiz kişiyi sekiz yüz kişiyle tuttu, köşebaşlarına makineli tüfekler kurdu, göz yaşartıcı bombalar attı, memleket çocuklarına karşı sümgü taktırdı, bir meydan muharebesi idare eder gibi sağ cenahtan sol cenahtan bahsettiler. Kanun namına millet iradesini hiçe saydı, fazilet namına faziletsizliğin en beter örneğini verdi, kadirbilirlik namına nankörlüğün en iğrencini ortaya koydu; hülâsa ölümden intikam almak suretiyle sağlığında yapamadıklarını ölüsüne karşı yapmağa çalıştılar...

Yıllardanberi saklamağa muvaffak oldukları kinlerini en nazik bir anda ortaya koymak bedbahtlığında bulundular. Müteessir göründü fakat acısını duymadılar.. Milletin feryadını, kalabalığın imanını, gençliğin heyecanını, vatan topraklarının geçmiş devirlerin, Yunusların, Peygamberlerin dile gelişini duymadılar. Nefislerinden utanmadılar geçmişlerinden utanmadılar, tarihlerinden utanmadılar.. Kendileri inkilâptan en az yarım asır evvel doğdukları ve çeyrek asırlık inkilâp Türkiyesi içinde mülteminiden softa, yobaz, hoca sıfatlariyle hicvedildikleri halde, en büyüğü yirmi üç yaşında olan ve tamamiyle inkilâp havası içinde yetişmiş bulunan delikanlılara mürteci inkilâp düşmanı demekten utanmadılar.. Daha düne kadar «Reaksiyoner faşist piçi» diye Moskova radyosunun hücumlarına maruz kalan insanlara, komünizm le mücadeleyi programının birinci maddesinde tesbit eden milliyetçi bir derneğin başkaniyle, komünizmle mücadele kolunda çalışan azalarına; yakalarında «Tanrı Türkü korusun» cümlesini havi bir rozeti, ödenmemiş bir millet borcunun sitemli imzasi gibi taşıyan gençlere komünistlik, Moskof uşaklığı gibi, analarının emzirdiği sütü haram ettirecek kadar sefil, iğrenç ve çirkin isnatlarda bulunmaktan utanmadılar.. Hiç bir şeyden utanmadılar.. Yüzbinlerin içinde eridi, vak'aların bütün millete malolduğunu gördü, fakat küçük menfaatlar yararına bunları dar bir parti görüşiyle mütalâa etmekten utanmadılar.. Velhasıl kendilerini inkâr etti, fakat utanmadılar.. Utanmadılar.. Utanmadılar.

Nureddin ÖZDEMİR
İst. Hukuk Fa.

Bir Nesli Nasıl Mahvettiler

Böyle bir kitabımız vardı. Ruhlarda, kafalarda fırtınalar koparacak bir kitap.. çiğnenen vicdanların, yıkılan imanların, mahşeri.. Neslimizin faciası.. Allahsızlık! korkunç ve sonsuz boşluk! Hiç ve puç felsefesiyle perişan edilen genç insanların serencamı...Kansız cinayetlerin failerini gösteren bu kitabın ilk forması çıkmıştı.. «Muzur neşriyattır» diye İçişleri Bakanlığı nahiyelere kadar verdiği bir emir le toplatıldı. Duyduğumuza göre Bakanlar Kurulu «Heyeti Vekile» kitabın topla tılması için karar vermiş... Encamı 11 sayfalık bir risale.. Derhal ve hemen bir buçuk düzine kadar vekil toplanıyor, top latılmasına karar veriyor.

Her vekile kaç satır isabet edeceğini siz düşünün! «Muzur Neşriyatmış» öyle mi? Memleketin varlığını birliğini tehdit eden boy boy renk renk komünist gazeteleri, dergileri, gençliği çileden çıkaran, kanununda yasak ettiği peri ve emsali şehvetnameler muzur değil, tahrikçi değil de bizim ki tahrikçi öyle mi? Biz inkilâpçılık perdesi arkasın da işlenen türlü oyunları, laik Türkiyede laikliğin nasıl iman ve mukaddesat düşmanlığı haline getirildiğini.. Bu toprak - lar için toprağa düşenlerin çocuklarının, yetimlerinin, maddi manevi her sahada nasıl yokluklara, boşluklara doğru sürüklendiğini, gençlikteki cemiyette ki, ailede ki bugünkü huzursuzluğun, buhranının nerelerden geldiğini göstermeğe çalışmış, nesiller arasındaki mücadeleyi iç ve dış sebepleriyle teşhise girişmiş, bütün varlığımızı bu kitap üzerine teksif etmiş tik. Ne yazık ki daha ilk adımda durduk ruldu k. Mesele mahkemeye intikal etmiş bulunuyor. Savcılık inkilâb aleytarı neşriyattan dolayı hakkımızda kamu dâvası açmış. Sağ ve sol kanunu, vicdan ve fikir hürriyetini zincirliyen bu kanun ga liba ilk defa bizde tatbik olunacak.

Başbakanın «bu kanunu kullanmıyacağız. Her ihtimale karşı elimizde böyle bir silâh bulunsun» dediği bu kanun C. H. P. nin bu keskin kılıcı bakalım neler yapacak. Sağımızı mı uçuracak, solumuzu mu? Anlaşılan inkilâb aleytarı denildiği ne göre sağımıza vuracaklar. Serdengeçti bu hamleyi de cesaretle karşılamıya hazırdır. «Bu nesli nasıl mahvettiler» ki tabımızın ikinci formasını malesef basıla muyacaktır. Dinleyici haline gelen okuyucularımızı Ankara 5. As. Ceza mahkemesine dâvet ediyoruz. 2 - 3 formalar orada çıkacaktır. Okunacaktır.

MENEMEN: Ahmet Kumru (Yeni Nesil Kitabevi)

Ahmet Bey kardeşimiz imdadımıza yetişti yoksa Menemende bayisiz kalmıştık. Ahmet Kumru ve arkadaşları ayni zamanda yolumuzun yolcusudurlar, Cümlesine selâm.

MİLÂS: Aytan Kitabevi.

Dürüstür.

MUĞLA. Sadık Karayiğit. (Kitapçı)

Muğlada işler muğlak, karışık 3 senedir on para gelmedi. Sadık Beyin cevap vermekteki sadakatına diyecek yok.

MARDİN: Cemal Işınay, G. Bayii)

Bilmem ki kaç mektup yazdım. Hiç birine cevap yok. 6-7-8-9 sayılarla kitapların parası duruyor. C. H. P. imiş. C. H. Partisi (H) hepsini (C) cebe atanların partisi mi?!

MERZİFON Mustafa Kurt. (G. Bayii)

Kurt iyidir. Herhalde Bozkurt olacak.

MARAŞ: Şenol (G. Bayii)

Alâkası fazlaydı. Borcunu muntazaman gönderirdi. Bu adam kayıplara karıştı. Söylendiğine göre Maraştan ayrılmış.

MARAŞ Hizmet Kitabevi:

Hem bayimiz, hem hararetli bir okuyucumuzdur. 125 tane satıyor. «Bu rakamı küçümsemeyin Maraş fikri faaliyetler bakımından çok gevşek, sizinki bir rekordur» diyor. Hakikaten öyle. Biz kazalar da bile 300 sattığımız oluyor. Demek Maraş durgun.

MANİSA: Kemal Erdeha (Kitapçı).

Gayretli kuvvetli bir bayi.. Bakiye bırakmasa.. Mamafi son zamanlarda tam istediğimiz hale geldi. Güvenilebilir. Selâmlar.

MERSİN: M. Ali Pekgüç (G. Bayii).

Soyadı «Pekgüç» ise de kendisinden parayı almak «Pekgüç» deyil. Bir mektup yazarsın. Hesap yanlış der. Bir daha yazarsın. Bakayım der. Bir daha yazarsın gönderir. Böylesi canıma minnet 20 defa yazıp 20 para göndermiyen var. Sayın Bayiim: Okuyucuları biraz güldürmek istedim. Kusura bakma. Sizden memnunuz selâmlar.

Bu işler böyle olmaz! Serdengeçti mevsim mevsim deyil her ay hattâ her hafta çıkardı. Gelecek sayımızda Resmigeçide ayni tarzda devam edeceğiz.. Cenabıhak doğruları doğru yoldan ayırmasın. Sapanları, kurnazlığı, dolandırıcılığı bir nevi açıkgözlük sayanları islâh eylesin..

Esma-ül- Hüsna

Tanrının gönülleri açan, fikirleri nurlandıran 99 adı.

Beyoğlu Müftüsü Ali Osman Tatlısu bu isimle bir eser yayınlamıştır. Hararetle tavsiye edeceğimiz bu kitap 250 kuruş fiatla Beyoğlu Müftülüğünden temin edilebilir.

www.ulkunet.com

Hasan Âlinin davası

H. Ali Yüzel bir dâva kitabı daha çıkardı. Bu kitap Hasan Âli Yücelin açtığı dâvalar ve neticeleri ismini taşıyor. Sanki kendisi deyil de başkası çıkarmış gibi de süs vermiş.. Ulus matbasında basılmış 3 lirada fiyat koymuş. Tabii kim alacak üç liraya.. Halk Partisine satacak Bürücesini öyle yapmıştı.. Hükûmet satın aldı nahiyelere kadar dağıttı' Bay Yücelin bir ardından geleni vardı.. Bülent Esen mi kesen mi neydi o.. Doğrusu yaman adammış bu artta gelen.. Hakikatleri öyle tahrif etmiş, yalanları öyle hukukileştirmiş ki nerdeyse insanın inanacağı gelecek. Bizim ismimiz olur olmaz kitabın her yerinde geçiyor. Ayrıca Osman yüksel! Serdengeçdi. dâvası diye de bir tasıl var.

Para falan istemiyoruz. Bay Yücelin kitabının propagandasını bir de biz yapalım!... Mezkur kitabın 231 — 232 sayfalarındaki hüküm hülasasını aynen alıyoruz. Zaten matbuat kanununun 49 ve T. C. K. nun 487 maddeleri gereğince hüküm hülasasının «Ulus» gazetesi ve Sergengeçdi dergisinde neşrolunmasına mahkeme hükmetmişti. O zaman «Ulus gazetesi» neşretmiştı. Şimdi de biz neşredelim.

Sayfa: 231 — 232.

Hüküm: Sanık, Serdengeçti dergisinin imtiyaz sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden müdürü bulunmaktadır.

Bu derginin intişarına takaddüm eden zamanlarda dosya içindeki (Matbu ilan reklâm) varakasının 3 No. lu bendinde, çıkacak derginin münderecatını gösterirken. «Evet ağzının sağ yanıyla Kur'ân okuyup sol yanıyla kızıl ıslıklar çalan Bay Ali o vekil sensin diye yazdığı ve derginin birinci sayısının 18 inci sayfasında «Hasan Âli Yücele mevlevilikten ne kalmış?» Serlevhası altında» yaşlıca iki zat Maarif Bakanının marifetlerinden bahsediyorlardı; bir tanesi etme yahu!... Bu adam vaktiyle mevlevi imiş, ne desen mevlevilikten bir şey kalmıştır adamda.. de, dedi. Arkadaşı, güldü: Evet mevlevilikten tek bir şey kalmış Âli Bey de.. O, da (dönme!...) Dönme mi? Evet ya! Baksana adam icabı hale göre elli bin yöne dönüyor. Yalnız kendi dönse iyi. Döndürüyorda... Hem de kimleri...» Suretinde ve yine mezkûr derginin «19» sayfasında Cumhuriyet idaresi 25 yılda beynelmilel bir adam yetiştirdi o, da hokkabaz Zatısungur» başlığı altında «Sırf numara iki muhalif konuşuyor, mevcut idareyi çekiştirip duruyorlardı. Biri 2,5 senede ne yaptık? dünya çapında bir adam bile yetiştiremedik. Beynenmilel bir adam yetişti. O, da hokkabaz. Arkadaşı gülerek cevap verdi:

Ya profesyonel dalkavuğu unutuyorsun!

— O da kim?

— Ağzının sağ yanıyle Kur'ân okuyup sol yanıyle kızıl ıslıklar çalan profesyonel dalkavuğu bilmiyormusun? Hani ca-

Şahsiyeti Maneviye

Memlekete demokrasi girdi gireli bir şahsiyeti maneviye» dir gidiyor. Allahla manevîyatla, ruhla zerre kadar alakası olmıyan, yalnız alakası deyil, bu prensiplere, bu kıymetlere düşman olan adamlar son zamanlarda birer manevî şahsiyet oldular kaldılar. Yalnız insanlar mı? Onların kurduğu müesseseler, fakülteler her şey, her yer manevileşti. Şahsileşti. Bir Fakülte tasavvur buyurun ki orada ilimden başka her şey yapılmakta, manevîyat, tahkir ve tezlil edilmekte, mideleri Moskovadan aldıkları paralarla doyuranlar sorguya çekileceği yerde Allah rızası için aç kalanlar, sorguya çekilmekte mürtecidir diye cezalandırılmaktadır.

Bir zamanlar kızılar yuvası haline getirilen bu fakültelerinin halini olduğu gibi teşhir ediyorsun.. ve derhal dışı taş içi leş (o zaman için) olan bu bina birdenbire manevileşir karşıma dikilir. Haydi bakalım mahkemeye.. Ne o? Fakültenin şahsiyeti maneviyesine dokunmuşsun! Bir hapse.... Yat babam yat! yat.» Keşke Fakültenin maneviyesine deyil, de maddiyesine dokunsaydık, başkalarının yaptığı gibi (meselâ kızlara) o zaman başımıza bu felâketlerin hiç biri gelmiyecekti. Biz de onlar gibi ileri fikirli (!) olacaktık. Elimize yüzlerce vatandaş evlâdı teslim edilecekti. Onları istediğimiz yola çevirecektik. Kıpkızıl edecektik.

Bir adam varki herkesin malûmudur. İman ve maneviyat düşmanlarını himayede herkesi geri bırakmış «Bırak o kitabı gel bizi oku» Mısraı ile Kur'ânı Kerime âlenen hakaret etmiş, âdeta himayesine aldığı Kızıl Şair Nâzım Hikmetin, Kur'âna Söven «Meşin Kaplı Kitabına» nazire yazmıştı. Şimdi bu zatı şerif hakkında iki fıkra neşrediyorsunuz. Dünya için, ikbal için her şeyi göze alan ve hattâ bu bapta sıfıra kadar düşmeyi bir meziyet haline getiren bu adam karşımıza müşekkel bir maneviyat olarak dikilir, derhal inkilâpçılık icabı, şahsiyatı maddiyeden, şahsiyeti mâneviye haline geliverir. C. Savcılığına bir istida. Öyle ya 16 kuruşluk pulla mahkeme kapısı açılır.

Arkasından, da hapishane kapıları... Açın kapıları Osman geliyor!.....

Pir aşkına yat babam yat...

★

Biri vardır: Markopaşa mı nedir bir gazete çıkarıyordu. Serdengeçtinin birinci sayısında: Marko Paşa kimdir?

Markopaşa Sovyet ünüformalı giymiş bir Rus emirberidir.. diye bir manşet attık. Geçen kış Bulgaristan sınırında kaçakçılara karışan komünistin, Allahsızım diye

---

nım Mareşala 2×2=4 ettiğini isbat gibi Alice sualler sonrası zatı...

Kitabı çeviriyorum. Ne bitmez tükenmez namus dâvası varmış Bay Yücelin. Cemal Oğuz — H. Âli dâvası, Selâhaddin Ertürk — H. Âli dâvası, H. Karamağralı — H. Âli dâvası, Sururi Ermete. Âli dâvası, Dâvası... dâvası... Dâvası... Bizde Serdengeçdi de her şeyin bittiğini sanıyorduk. Malûm olduğu üzere: Mahkeme bize 300 lira manevi tazminat, nâmus parası yazmıştı...

bar bar bağıran bu komünist elebaşısı da bu yazıdan sonra serapa maneviyat oldu. Manevi şahsiyetine taarruz edilmiş. Mahkeme ne güne duruyor. Ver mahkemeye. Bundan iki sene evvel Ankarada Bukaçyonun «Dekameron» adındaki Almanca kitabı aşırırken, çalarken yakalanan ahlâkı, manevi kıymetli bir nevi gerilik olarak gören bu adam da şahsiyet maneviyat sahibi imiş. Bu herifi naşerif

Türk vatandaşlığını Bulgar sınırında kanlı bir gömlek gibi çıkardı attı. Ve halâ kendisi yahut leşi C. Savcısı tarafından müdafaa ediliyor. Mahkeme İstanbulda devam ediyor. Kim ne derse desin Türkiyede komünistlerin ölüsü bile himaye görüyor. Halbuki bizi millî cephenin adamlarını ellerinden gelse diri diri mezara gömecekler. 1944 gömmediler mi? Zincirlere vurmadılar mı? Mahzenlere atmadılar mı?. Sadede gelelim..

Bu matâryalist rejimde, bu dünyacı insanlar arasında bu Allahla ahlâkla manevîyatla zerre kadar alâkası olmıyan nizamda, memlekete demokrasi girdi gireli bir manevileşmedir gitti. Bütün şahsiyatı maddiyeciler, manevi şahsiyet oldu.. Herifin gölgesine bassan seni mahkemeye verir. Kuyruğuna bassan, buyruğuna karşı gelsen yine ortaya bir şahsiyeti maneviye dâvası çıkar, açılır. Velhasıl başkalarını bilmem. Ben bu manevi şahsiyetlerden bıktım! İlâllah!...

Anadoluda - Yolculuk

Altımda kır atım,
Elimde kamçım,
Terkimde dürülü yamçım.
Bu kimsesiz yolların
Garip yolcusuyum ben.
Sıcak beynimde çörekleniyor,
Arkamda sarı tozlar direkleniyor.
Yollarda yoldaşsızlığıma ağlıyan
Bana hemdem olan yolun tozları
Ve seyrek rastladığım yolcuların
Benzi, tozlardan daha sarı
Bir yanda Bozkır;
Alabildiğine uzanıyor,
Ve serap değil ufuklarında tüten
Bozarmış otlar yanıyor.
Bir yanda çıplak bayırlar
Susuz kalmış dudak gibi yarılmış.
Ve kel tepeler kayalara sarılmış.
Herde harap bir kuyu
Ki kazana da nasib olmamış suyu.
Yanında,
Yosun bağlamış taş yığınları,
Belli ki bir kervansaray bakiyesi.
Ve ta... uzakta görünen Ortaköy nahiyesi.
İşte bu çorak çöllerin gülü,
İnsan emeğinin sembolü.
Bir kaç söğüt ağacı,
Kara tarlalar,
Birbirine girmiş evler,
Evlerin gölgelerinde dinlenen
Garip sever;
Misafir perver köylüler.

Ankara Hukukta.
Mehmet ALTINSOY

www.ulkunet.com

Mareşal meydan muharebesi-Yüzbinlerin akışı

(Baştarafı 9 uncu sayfada)

Mürteci kim? Kırk yılda millet kendi istediği gibi ölüsünü kaldırdı. Tekbir getirdi; dua etti.. Çalgı mı çalacaktı gâvurlar gibi çelenk mi taşıyacaktı? Haydi dirilerimize karışıyorlar. Ölülerimizle işleri ne? Böyle lâyıklık mı olur?

Dr. Ali Fuat Başgilin dediği gibi, bu lâyıklık değil, doğrudan doğruya vicdan hürriyetine, din hürriyetine karşı girişilmiş bir terördür. Açıkca din düşmanlığıdır... İş bu kadar kalsa iyi. Gün geçtikçe bu hâdise büyüdü bir gençlik ve millet dâvası haline geldi.. İktidar bu vaziyet karşısında geriledi, ürktü, yeni bir iftirada daha bulundu.

Başvekil 400.000 Müslümanın bu hareketini komünistlerin ilkbahar taarruzu» olarak vasıflandırdı... Yeşil, birdenbire politika hokkabazlarının elinde kızıl oluverdi.

İlk günlerde:

Cenaze törenini muhteşem ve ulvi olarak vasıflandıran, karargâhlarını Babıâlide kuran, bir yığın yevmi gazeteci, bu başma kâğıt tüccarları birden bire parolayı değiştirdiler.. O muazzam ve muhteşem geçişi bir kaç tahrikcinin, bir kaç yobazın eseri gibi göstermeye çalıştılar. Dönme dolap 10 kr. Vatan, ilâncı Cumhuriyet, Tasvir gazetesinin başını yiyen Cihad Babanın İstanbulun dışına çıkmıyan gazetesi «Son Saat», bütün sürümü bini geçmiyen, haritada Siirdin yerini gösteremiyen Siirt milletvekili C.H.P. li Etem İzzetin gazetesi «Son Telgraf» ve bunların emsali bir sürü gazete ve gazeteci, apartmanlarından sokaktakilere halka istifafla bakan bu adamlar, sokağa, irticaya cephe aldılar. Bu demokrasi aktarmacılar, bu sürümcüler bu bapta Şemsettin Günaltayı bile geride bıraktılar.

Bir ittihadı terakkici «Ulusta» bunu bir isyan olarak göstermek istedi.. Ve âdeti olduğu üzere Moskovayı gösterdi.. Mandacı Ahmet Emin bu hareketi komünistlerin Çindeki ihanetleriyle mukayese etti.

Her ikisinin de gûya ecnebi birer dostu varmış.. Bunu söyliyen kendileri değil, bu yabancı müşahitlermiş..

Bu taktiği niçin kullandıkları belli. Halkı inandırmak için.. Yapıyorlar bunu! Artık millet onlara inanmadığını kendileri de anlamış olacaklar ki, sözlerini bir yabancıya söyletiyorlar. Yabancıya ne hacet! Kendileri yabancı! Bu toprağa bu millete bu milletin inançlarına bu milletin sefaletine, dertlerine yabancı!

Onlar bu hareketten korktular. Gördüler ki öldük sandıkları, bu aşk ve bu iman ölmemiş!..

Onlar bu şahlanıştan korkarlar! Zira memlekette bu ruh hakim olursa, ittihadı terakki artıklarına, mandacılara, paşa zadelere, farmasonlara, iş kalmayacak! İş başına Anadolu çocukları geçtiği gün, Babıâli simsarlarının, galatının tatlı su frenklerinin Beyoğlu sefihlerinin eline pasaportları verilecek. Onlar bunu biliyorlar! Nerde bir milli kımıldanış, nerde bir iman şahlanışı, görürlerse, bunlar böyle yaparlar, medeniyet adına, hürriyet adına, demokrasi adına konuşurlar: Ve hep bir ağızdan başarlar yaygarayı: İrtica var! İnkilâp tehlikede! İrtica var! Demokrasi tehlikede. Tahrikcilik yaptırmayız! Milli menfaat milli istiklâl v.s.

Sütun sütun yazılar.. Derin derin mütalâalar!..

Tehlikede olan inkilâp perdesi arkasındaki kendi menfaatlarıdır... Nizam dedikleri kendi menfaatlarının nizamıdır.. Milli birlik dedikleri, kendi vurguncu, soyguncu birlikleridir?

Veyl bundan böyle bu milletin imanıyla vicdanıyla oynıyacaklara.. Veyl! yüzbinlerin, milyonların akışına karşı gelmek, gafletinde bulunanlara.. Vay! Mayaları vatan toprağiyle yoğrulmuş Türk gençliğinin tertemiz alnına kara ve kızıl çamur atanlara! Eceliniz yakındır!. Uyuyorduk, uyandık! Öldürülmüştük, dirildik! Dağınıktık, parçalanmıştık, irkildik!.. Korkun bizden! Ey imanımızın vicdanımızın katilleri.. Biz yalnız ve yalnız Allaha kulluk ederiz. Allahtan korkarız. Allahtan korkan hiç bir şeyden korkmaz.

Korkun bizden korkun!

Mil'et C. H. P nin ölüsünü bile yıkamıyacak...

«Ulus» gazetesi yazıyordu. Aydının «Köşk» bucağına bağlı «Bakla» köyünde bir vatandaş ölmüş!... Köylüler adamcağızın etrafına toplanmışlar,

Birde bakmışlar ki adamcağızın cebinde C. H. Partisinin cüzdanı var. Sanki adamın Koynundan haç çıkmış gibi ölünün başından köylülerin hepsi dağılmış! «Ulus» gazetesi «İşte bu, da bir particilik» diye C. H. P. yanına bu hâdiseden bir pay çıkarmış amma, Ne yaptığının pek farkında değil!.. Köylüler bu vatandaşı yıkamamakla iyi mi yapmışlar, kötü mü yapmışlar particiliği bu raddeye getirmek doğrumu, değil mi mesclesini bir tarafa bırakalım. Bize bu hâdise şunu gösteriyor.

Milleti C. H. P. o kadar ezmiş, millet onlardan o kadar bezmiş ki kendi köylerinden bir vatandaşın cebinden onların cüzdanları çıktı diye ölüsünü bile yıkamıyorlar.. Halkın bu nefreti nerden geliyor? Düşünmeleri çok düşünmeleri lâzım...

Ahmet Emin Yalman Nazım Hikmet Ran

(7 inci Sayfadan Devam)

lamakta broşürler kitaplar dağıtarak köpr'i ve köse başlarında merhamet dilenciliği yapmaktadırlar. Böylece 10 kuruşluk Vatanla başlıyan Nazım Hikmet meselesini milli bir mesele haline getirmek istemektedirler. İşin en feci tarafı da Savcılık ve Emniyet bu hareketler karşısında kayıtsız kalıyor.

Komünist Bulgaristanda adı mekteplere verilen, Bolsevik Rusyada namına pul bastırılan, Moskova kızıl ihtilâl üniversitesinden mezun, Sovyet Rusyanın talimli, talimatlı kundakcısının, ralliyetci, hürriyetci Türkiyede ne işi var? Mesul makamlara bunu sorabilir miyiz..

Ya Nazımı kızıl bir bayrak gibi kullanmak istiyen sokak isportacılarına, merhamet dilencilerine ne denir?

Bunun tek bir hal çaresi vardır.. Kızıl sairi hürriyetine, hüvviyetine kavuşturmak. Kızılcennete göndermek!.. Diğerlerini de Belediyeye havale etmek! Mikroplara, parazitlere karşı kullanılan ilâcı kulanmak: Y o k e t !...

(1) Boşnaklar ırk, soy itibariyle Slavdırlar. Yani Moskof ırkındandırlar.

72 Sanıklı Mahkemeden Manzaralar

Muhakeme sırasında bazı arkadaşlar polislerden duydukları yakası açılmadık küfürleri tekrar ettiler. O zaman alenî muhakemeye dinleyici almamalarının sebebi anlaşıldı.

Gelenleri hiç işitmedikleri âdi küfürleri öğretip göndermek elbetteki iyi bir şey olmazdı.

Sanıklardan biri yediği dayakları anlatırken şunları söyledi:

(Bir atlı polis, beni dövene: «Remziciğim, ben attan inemiyorum. Allah aşkına bir de benim için vur!» Tabii hatırı kırılmadı.)

Bunları işitince bütün polisler fena değil diyenlere hak verdim. Baksanıza bu karışık zamanda bile dost hatırı kırmıyorlar. Bundan iyisi can sağlığı.

Polislerden biri:

(15000 üniversiteli erkeklerinizin hepsi P.. kızlarınız O.. memleket size mi kalacak) demiş.

Aman efendim estağfurullah, sizler gibi coşkulu kahramanlar varken hiç sıra bize gelir mi? Büyük sözümüze tövbe.

Sanıklardan ikisinde bıçak bulunmuş. Biri sebebini şöyle izah etti:

(Ben kahveciyim. Kahvem sık sık aranır. Bu bıçağı bir arama anında müşterilerden biri atmış. Ben de sahibine vermek için eve götürüyordum. Bindiğim otomobil kalabalığı geçemedi. Yürüyerek gitmek isterken polisler yakaladı. Cumartesi evlenecektim. Böyle bir zamanda hiç nümayişe gider miyim?)

Hakikaten gerdeğe girecekken hapise girmek kötü. Ne diyelim? Allah kurtarsın.

Bütün zararlara rağmen hadiselerin faydası olmadı değil. Meselâ, bu vesileyle polislerin taşıdığı o (modern işkence aletinin) adını öğrenmiş olduk. Cop. Halbuki biz ona başka isim veriyorduk.

Artık mitingler daha eğlenceli olacak galiba. Meğer hemen hemen yarım asırdır uyuyan men'i tecemmuat kanununa göre polislerin toplanan halkı dağıtabilmeleri için önce boru ve trampet çalmaları lâzımmış. İşin kötüsü şu ki bunları taşıyanlar talebe dövmeye imkân bulamıyacaklar. Fakat merak etmesinler. Arkadaşları hatırkıran cinsten değil, bir darbe de onlar için vururlar.

72 lerden biri

www.ulkunet.com

Gülünç Hakikatler

ZULMETTEN NURA—NURDAN ZULMETE

Eski Darülfünun İlâhiyat müderrislerinden Şemsettin efendinin «Zulmetten Nura» isimli kıymetli bir eseri var!.. Keşke Şemsettin efendi yalnız bu kitabın müellifi olarak Nûr içinde kalsaydı, Zulmete dalmasaydı. Hem de ne zulmet! Ne körlük!..

Mareşal hâdisesi malûm. 400.000 Mümin büyük ölüyü omuzlar üzerinde tam sekiz saat taşıdı. Tekbir ve tehlil sadaları gönüllerden göklere kadar yükseldi. Şemsettin Günaltay bunun böyle olduğunu bildiği halde bu harekete komünistlerin İlkbahar taarruzudur demesin mi? Gazetelere böyle beyanatta bulundu..

Artık eskiden ehli kitap olan hocamızın eserinin adını değiştirmek lâzım. «Zulmetten Nûra Nurdan-Zulmete olsun» Şu satırları yazarken aklıma Şemsettin efendi ile uzun zaman Sebilürreşad ve Sıratımustakim gazetelerinde yazı arkadaşlığı yapan rahmetli şair M. Akifin bir sözü aklıma geldi.. «Şemsettin yanında gâvur olmadığı zaman iyi bir müslümandır!» demiş Akif! Hey koca Akif ileriyi ne güzel görmüşsün! Başbakanımızın kimlerle işbirliği yaptığı, belli.. Başındakilerin, yanındakilerin, altındaki ve üstündekilerin Müslümanlıkla ne derece alâkaları olduğu belli. Meselâ senin gibi dini bütün bir Müslümanın yanında iyi bir Müslüman olan Şemsettin efendi onların yanında işte böyle. Bu tekbirli tehlilli geçişler, bu nesillerin yanyana yürüyüşü, bu dalga dalga iman seli komünistlerin İlkbahar taarruzu öyle mi?.. Hakikatte bu komünistlere ve ondan ilham alan menfaatçi, maddeci, imansız bir nizama karşı ilk bahar taarruzudur. Bunu herkes biliyor. Bütün millet biliyor. Yalnız siz bilmiyorsunuz, bilmiyor görünüyorsunuz!..

YEDİ GÜN YEDİ GECE

Serdengeçtinin 8 sayısında «Kadın ve Cemiyet» başlıklı bir yazımız vardı. «Ulus meydanı» nutukçularının kadını kafes arkasından biz kurtardık, onu hürriyete biz kavuşturduk gibi bitmez tükenmez nakaratlarına karşı biz o yazımızda şöyle demiştik: «Onlar kadını, kafes arkasından sokakta kafeslemek için kurtardılar. Eskiden evine, aile yuvasına bağlı bulunan Türk kadını şimdi asri bayan adıyla sokağa düşmüş piyasanın en ucuz metalarından biri haline gelmiştir» Bir okuyucumuz bilhassa kafesten kurtarma, kafese koyma cümlesine takılmış. Çok hoşuna gitmiş «Bu cümleye yedi gün yedi gece güldük» diyor. Bize kalırsa yedi gün, yedi gece ağlamak lâzım. Kadın meselesi, onun hürriyeti meselesi, aile meselesi, evlenme meselesi.. Bugün üzerinde durulması lâzım gelen en mühim meselelerdendir.

İŞ EZRAİLE KALDI!

Gazetelerde okuyoruz. Stalin ölürse Rusya parçalanır, diktatörlük çöker, dünya sulha, insanlar hürriyete kavuşabilirmiş

Bizde de aynı zihniyeti taşıyanlar var. Baştakiler bir ölse, kördüğüm çözülür, ancak bu surette onların haklarından gelebilirmişiz! v.s.

Yapacak iş kalmadı öyleyse.. Ezraili bekliyelim. İkinci anıt kabirde canla başla çalışmaya hazırlanalım. Şimdiden herkes bir kazma kürek tedarik etsin! Beklesin bakalım. Ya onlar daha evvel Ezrail bizzat kesdileri olur bizim mezarımızı kazarlarsa

BİR RİVAYET

Bir rivayete göre, 10 kr. Vatancı Ahmet Emin yalman D. P. tutan İstanbul gazetelerini toplamış! Seçimlerde olsun C. H. P. tutalım demiş. Bizim gazetelerin sürümünü arttırmak için bu lâzım. D. P. iktidara gelirse kime çatacağız. Hepimizin iflas ettiği gün. Bize demokrasiden evvel sürüm lâzım sürüm demiş. Bunu duyduktan sonra VATAN'ın neden birdenbire C. H. P. cephesine geçtiğini daha iyi anlamış bulunuyoruz.

NAZIM HİKMET VE AÇLIK GREVİ

Türkiye komünistlerinin elebaşısı Nazım Hikmet hapisten beni çıkarsınlar diye açlık grevine başlayacakmış!.. 10 kr. Vatanla 10 kr. Cumhuriyet bunu bir mesele haline getirdiler. Bir zaman başladı vaz geçti denildi. Bir zaman baş layacak denildi aslı çıkmadı.Tabii şimdikinin de aslı astarı yok..

Kendisiyle arkadaşlık eden mahkûmların anlattığına göre bir oturuşta 3-5 kişinin yediği kadar yiyip içen Nazımın kaç gün, hattâ kaç saat aç kalabileceği kestirilemez!.. Mesele kendisini bir mesele haline getirmek! Halk efkârını üzerine çekmek.. Vicdanları ve merhamet duygularını tahrik etmek.. Hem efendim, her şeyi maddeye, menfaata, mideye bağlıyan, ve bunu bir hakikat olarak kabul eden, ideal haline getiren bir insanın açlık grevi yapması bir bakıma kendi dâvasına karşı gelmesi gibi bir şey!.. Bir gün gelip N. Hikmetin kendi dâvasına da ihanet ettiğini görecektik?! Hikmetinden sual olunmaz!.. Düşünün bir kerre maddeci, kavgacı, ruhsuz Karl Marx'la, ruhcu, sulhcu, Gandinin anlaşmasına imkân var mı?.. Bu da, öyle bir şey!.. Daha neler göreceğiz!..

«LÜZUMU YOK, MEB'US OLDUM»

Adamın birisinin kafası bozulur. O memleket te de kafalar tamir edilirmiş. Götürür kafasını tamirciye verir. Usta kafayı düzeltir, bir gün bekler, iki gün bekler, adam yok oğlu yok!.. Nihayet bir yerde rastlar... «Beyefendi» der «Kafanız tamir edildi» lütfen dükkâna teşrif edin de alın! Otekisi hiç oralı değil! «Ben» der «Meb'us oldum artık kafaya lüzum yok!»

Bize kalırsa eski tip C. H. P. mebusları için yalnız kafaya değil, kalbe dahi ihtiyaç yok.. Sadece bir mide, bir de oybirliği ile karar vermek için kaldırılacak parmak.. Hem yeter, hem artar.

YAN YATTI, ÇAMURA BATTI!.

Misuri zırhlısını bilirsiniz! Hani canım Türkiyeye gelişi bir hâdise olmuştu. Boyu şu kadarmış, eni bu kadarmış diye, masallardaki dev ler gibi büyütüle büyütüle nerdeyse Marmaraya sığmıyacaktı.. İşte o zırhlı Türkiyeden gittikten sonra, karaya oturmuş! Yan yatmış çamura batmış!.. Kır atın yanında duran ya huyundan ya tüyünden derler. Japonyayı teslim alan bu gemi Türkiyeye gelince bize benzeyivermiş. Keyfe gelmiş yata gitmiş!

VAŞİNGTON—YAVAŞİNGTON

Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinde bir İngiliz, psikoloji hocamız vardı. Adamcağızı kızlar sempatik değildir diye hiç sevmezlerdi. Adamcağız hakikaten öyleydi de.. Gülerken bile ısırır gibi bir hali vardı. Bizim kızların işi gücü başka şey! Bu yüzden adamın verdiği vazifeleri yapmazlardı. Bugün muhakkak yarına, yarın öbürüsü güne atıdırdı. Bir gün geldi ki adam kızdı.. Vazifelerin yapılıp yapılmadığını sordu. Talebeler, yarın, yarına efendim deyince: «Türkiyenin bu günü yok! Türkiyede her şey yarın» dedi. Biz bu sözün altında ezile duralım bizim kızlar buradan bir milliyetcilik meselesi çıkarmasınlar mı?

Vay anasını.. Kızlar milliyetci oldu çıktı. O kadar ki bizi milliyetsizlikle itham ettiler!.. Cinsi hisleri bir türlü kabarmıyan bu adama karşı milli hisleri galeyana geldi. Adamı idareye şikâyet ettiler. Bir gürültüdür gitti. Laf lafı açar derler, maksadım Dil-Tarihten bahsetmek değildi. Mübareğin içine bir defa girdin mi insan bir türlü çıkamıyor. Evet Türkiyede İngilizin dediği gibi her işin yarına kaldığı, kuru vaidlerden ibaret olduğu, hepimizde bir gevşeklik, bir durgunluk bulunduğu hakikatine işaret etmekti. Duyduğumuza göre, halimizi gören Amerikalılar Vaşingtona karşılık bizim Ankaraya Yavaşington diyorlarmış! Güzel bir buluş!

ALİ İHSAN PAŞA..

Meşhur Ali İhsan Paşa: Bizimle beraber 3 Mayıs 1944 hapse atılmıştı. 18 numaralı hücre de ben, 12 de paşa, 14 de N. Atsız yatıyordu. Yüzlerini gördüğümüz yok ya. Seslerden anlıyorduk. Kaldığımız hücreler o kadar dardı ki bir adam ancak sığardı. Elektrik ışığından başka ışıkta yok. Aylarca güneş yüzü görmedik.. Neyse burası uzun sürer. Bu bir kitaplık mesele.. Helâya nöbetleşe çıkardık. Hücreler dıştan açılırdı.. Kapıyı vururduk. Polis: Kaç numara diye sorar. «Meşgul» der bir hayli beklettir, keyfi gelince bırakırdı. Koridorlarda yüz yüze hiç gelmezdik. İş ona göre ayarlanmıştı.

Bir gün oldu ki helâda dahi, kontrola tâbi tutulduk. Helâya girip kapıyı kapamıyacaktık. Polis karşımıza geçip bakacaktı. Netekim öyle yapıyordu.. Bu vaziyet karşısında yerin dibine geçiyor, kızarıyor, bozarıyor, fakat bir şey diyemiyorduk!..

Bir gün paşa da helâya çıkıyor. Baktık bir gürültüdür gitti. «Ne rezalet bu! Hangi devirdeyiz? Polise helâya bakmak hakkını kim vermiş? Bu nasıl kanun? Bu nasıl nizam? Memleketin en temiz çocuklarını burada çürütün!. Bu ne iştir? Gelsin müdürünüz komiseriniz?»

Ha dedik! Bu paşanın sesi.. Yaşa paşa!.. Tabii içimizden. Kapıya kulak verdim. Benim hücre «6» numaralı. (evvelâ 13 dü. Sonra «6» oldu) helânın tam karşısında idi. Anladık ki bize yapılan paşaya da yapılmış. Tabii paşa her zamanki gibi kapıyı kapamış. Kapının üstü camdı.. Polis oradan kuşbakışı bakmış paşaya.. Paşa da donunu çektiği gibi kalkmış. Buymuş kıyamet! Ne günlerdi o günler Yarabbi.

Sıfırların emriyle kontrol 100 No. lara kadar teşmil edilmişti.

Bir zamanlar vatandaşlara abdest bozmak hürriyetini bile tanımıyanlar. Şimdi hürriyetci, demokrasi kahramanı kesildiler. Köy köy dolaşıp rey dileniyorlar. Ve bu işi yaptıranlar hâlâ C. H. P. listesinde adaydırlar.

Oy Giresun kayıkları
Ali dayının bıyıkları
Oy! Oy! Oy! Oy!
Bir daha koy!

VASFİ RAŞİT

Ankara Hukuk Fakültesinin bir profesörü var. Vasfi Raşit. Eskiden yalnız Hukuk Fakültesinindi. Şimdi milletin oldu. Millet Partisine girdi. Ömür adamdır. Söze başladı mı nerden girip nerden çıktığı belli olmaz! Plânsız, yalansız konuşur.. Konuşması, duruşması, ders anlatması, imtihan şekli yalnız ve yalnız kendisine benzer. Bir bakarsın bilene bilmeyene 10 verir. O sene 10 üzerinden gider... İçinden öyle emretmişlerdir. Bir bakarsın topyekün «5» üzerinden gider!.. Hukuk Fakültesinde Hüsnü Güler adında bir arkadaşımız var. Kendisi Vasfi Raşidin hayranlarındandır. O anlatıyordu.

«Bir gün hocam (Vasfi Raşit) talebeleri imtihan ediyordu. Biz de dinliyorduk. Sıra gayet güzel bir kıza geldi. Hocanın karşısına geçti

www.ulkunet.com

Mareşal'ın ölümü karşısında gençlik

Memleketimizin aziz ve şerefli evlâdı büyük asker, şanlı Mareşalımız Fevzi Çakmak Hakkın rahmetine kavuştu. Bütün millet üzüldü, candan matem tuttu. Zorla tutturulan matemlere benzemedi bu matem!.. Tersine, bu defa gençlik onları matemi tutmaya zorladı.. Gençlik büyük insanın arkasından icabeden saygıyı gösterdi. Saygısızları saygıya dâvet etti.

Gençlik tarafından İstanbul radyosunun susturulması istendi. Fakat o susmadı. Susmak bir yana, samba-rumba-konga nağmeleri içinde, Ankara ve İstanbul radyoları bizim büyük matemimizle alay ettiler.

Gençliğin Mareşal'ın ölümünün ertesi günü yaptığı asil bir galeyan mahsulü olan miting; sopa, dipçik, süngü ve bombalarla dağıtılmaya çalışıldı. Fakat ne mümkün!.. Bu şuur, bu iman alınır, yıkılır kal'a mı?!.

Onlar bütün kuvvetlerile gençliğe saldırdı. Gençlik bütün satvetile, onlara karşı iman dolu göğsünü serhad yaptı. Ne tedhiş hareketleri, ne süngü, sopa, dipçik darbeleri, ne de onların insafsızca saldırmaları bizi yıldırmadı. Milliyetçilere idealistine bağlı oldukları için, komünistlerden daha kötü muamelelere maruz kalmalarına rağmen yılmadan Allah uğruna, din uğruna, millet uğruna, hak-hakikat uğruna yılmadan çarpıştılar. Düşmana vurulacak dipçiklere, düşmana saplanacak süngülere bu göğüsler hedef oldu!. Asker kardeşlerimiz emirle bize hücuma geçtiler. Emniyet müdürü gençliğe ağır hakaretlerde bulundu. Polisleri sopalarla hücuma kaldırdı üstümüze...

Komünistler bugün İstanbul'da sayısı 15 e varan gazete ve dergilerile, kızıl çehrelerinin bütün iğrençliklerini ortaya dökmelerine rağmen hâlâ faaliyetleler de, milliyetçilere bakın neler yapılıyor!. Neler yapılıyor millet evlâtlarına, Allah'a millete, vatana koşan hakikat ve hak aşıklarına..

Şereftir, şandır o gençliğe ki imansızlara imanın nasıl olduğunu, saygısızlara saygının nasıl yapılacağını göstermek için, teşkilâtlı ve silâhlı bir kuvvete karşı geldi. Yapın! Vurun!. Kırın!.. Gösterin seciyenizi de hükmümüzü de delillere dayanarak daha kesin olarak verelim.

Biz de bir gün konuşacağız.. Biz de bir gün yapacağız.. Zevaliniz, belki yarın, belki yarından da yakın. Fakat doğacaktır bize vadettiği günler Hakkın!..

Gene ölüm gününe gelelim: İstanbul halkı ve gençlik büyüğünün arkasından tekbir ve salâvat getirerek imanına, dinine bağlılığını bir kere daha ispat etti. İstanbul sokakları «25» senedir sevdiği iman birliği hareketine sahne oldu. Bu milleti mukaddesatından, dininden etmek isteyenlere, şuurlu gençlik ve halk kütlesi yerinde bir hareketle cevap verdi. Gençlik ile halk omuz omuza bu mukaddes ölünün arkasında, biribirinden ayrı olmadığını ispat etti. Gençlik onlara uşaklık yapmadığını, onların emri ile hareket etmediğini bir kere daha gösterdi.

Milli Türk Talebe Birliği gibi kime bağlı olduğu malûm olan bir dernek, bu muazzam törende getirilen tekbirleri irtica saydı. O birlik şunu anlasın ki, bu gençlik, imanını, dinini kaybetmedi. Gençliği halktan ayırıp - irtica saydıkları o günkü hareketleri - halka maletmek isteyen bu gafiller bilsinler ki, gençlik halktan ayrı değil, halk ta gençlikten ayrı değil!..

Bir kaç gazete müstesna, bütün İstanbul gazeteleri, bu hareketi sözde takbih ettiler. Fakat bunun cezasını memleket çapında bir daha gözden düşmekle çoktan ödediler. Athenagoras'ın hararetle müdafiliğini yapıp, onun resimlerini kocaman basan bu gazetelerdi.. Onun sözlerini sanki - haşa!. - hadismiş gibi, Çok büyük olduğu iddiasile büyük puntularla sayfalarında derc edenler de bu gazetelerdi... Efkârı umumiyeyi temsil nerede, bu varaklpareler nerede!.. Onlar aktüel mevzuları istismarla iş gören, ellerinde nereden geldiği belli olmayan muazzam paralar bulunan paçavralardan ibarettir.

C.H.P. de bunu seçim için baskı hususunda bir vesile saydı. «27» senedir yaptıkları yetişmezmiş gibi, şimdi de tekrar bir baskı havası estirmeğe çalışıyorlar. Demokrasi kahramanı(!) Celâl Bayar hazretleri de bundan evvel bir dergide yazdığım gibi - gene onlardan olduğunu ispat etti. İrticaya karşı D.P., C.H.P. ile beraber olacakmış.. Ne irticaı efendiler?!. Ne irticaı?.. İrticayı tarif edin bize de, ne imiş öğrenelim(!..) - Mürteci dediğimiz İstanbulun 500 bin kişile cenaze törenine iştirak eden halkı mı?!. Dine bağlılığın irtica diye vasıflandırıldığı, hiç bir memlekette görülmemiştir. Avrupanın demokrat devletlerinde bile papazların, kardinallerin, kilise korolarının ve devlet adamlarının arkasından ayaz ayaz bağırdığı cenaze merasimleri yapılıyor da, bizde niçin tekbir getirerek bir cenaze töreninin yapılmasına kızılıyor?! Neden bu hareket irtica olarak vasıflandırılıyor? Sebebi gayet basit: Milletin dinine, imanına bağlılığı, gençliğin doğruluk, hak, fazilet aşığı bir kütle oluşu onları ürkütü. «27» senedir aktıkları imansızlık zehiri gençliğe tesir etmedi. Millet ve gençlik bu zehire karşı panzehire sahip olduğunu açıkça belirtti.

Türk gençlik teşkilâtı ve Türk kültür ocağı gibi siyasetten azade olan, Allah'a millete, vatana koşanların birleştiği milliyetçi dernekler, siyaset yapmakla itham edildiler!.. İrticaî bir hareketle bulunmakla itham edildiler!.. Bu teşekküller hiç bir kimseye kul olmadılar. Onlar hakiki milliyetçilik yolunda, Allah' yolunda, vatan yolunda çalışıyorlar.. İşte!.. Bu yüzden C. H. P. onları irtica hareketi ile, siyaset yapmakla, itham etti. C.H.P. nin «6» okunun millete «6» kazık olduğu yetmedi de; bir de simdi, on parmaklarında on kara, saf temiz yüzlere ve alnlara kara çalmaya kalkıyorlar.. Hükmedemedikleri ve hükmetmeyecekleri asil ve necip vicdanlara hükmetmeye çalışıyorlar.. Asla! Asla, hükmedemezler bu vicdanlara.. Biz hak, hakikat aşığıyız. Bu millet ölmedi! Bu milletin ölüleri bile onları korkutur!. Nasıl ki Mareşalın aziz nâşı onları korkuttu..

Ey aziz ve necip Türk milleti!..

Şunu bil ki; evlâtların sana ve atalarına lâyık olduklarını bu hareketleri ile nasıl ispat ettilerse, simdiden sonra da ayni şekilde ispat edeceklerdir! İmansızlara bu gençlik her zaman darbe indirmeğe hazırdır!.

Gençlik dâvalarını bilir.. Dâvaları uğrunda şuurla ve secaatla çarpışın!..

Bu gençlik var oldukça:
Bu millet ölmez!
Bu iman ölmez!
İslâmiyet ve İslâm ölmez!..

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Talebelerinden
Mevlânaoğlu M. Kubilây İMER

---

oturdu. Derin derin düşünmeğe başladı; o düşünce dursun seninkinin nutku tutuldu.. Kıza hayran hayran baktı, baktı. «Kızım» dedi «sana Allah vermiş, ben ne diye vermiyeyim! çık» «10» Bu birinci hikâye.. ikincisi daha enteresan!..

Yine bir gün imtihandayız! (Hüsnü anlatıyor): Herkes heyecan içinde.. Sıra güzel bir kızcağıza gelmiş.. Usulcacık yerine oturdu İmtihan odasına hafif bir güneşle giriyor. kızın durusuna, simasına yeni bir güzellik veriyor du.. Vasfi Raşit kız talebeye sual soracakmış gibi baktı. Doğru söyle dedi. Hanım kızım benim dersle, benimle kaç gece meşgul oldun? Bir gece efendim der!. Hoca sevinir, güler. Senin gibi güzel bir kızın benimle bir gece meşgul olması benim için büyük bir bahtiyarlıktır. Tabii numara «10» hoca kızı tam numara üzerinden geçirdi.

SEÇİMİ KİM KAZANACAK!

Herkes bunu soruyor: Bana kalırsa C. H. P. kazanacak! Neden mi? Bunda bilmi yecek ne var!... İdare onda, top onda, tüfek onda.. Bunların hepsinin üstünde çok uğurlu, kudumlu adamlar...

Ben ötedenberi takip ederim. Onlardan biri hele birisi Seyyahata çıktı mı, yahut çıkmıya karar verdi mi hemen arkasından zelzele muhakkak! Amma muhakkak... Ol mubarek ayağını toprağa basar bazmaz yer gök sallanır.

Bir zaman Kırşehir havalisinde bir zelzele olmuştu. Olmadan biraz evvel o mubarek zat o mıntakada bir seyyahata çıkmıştı... Ondan sonra İzmir civarında Dikilide bir deprem oldu... Daha evvel ora ya şeref vermişlerdi. Meşhur doğu zelzelesi. Erzincan felâketi Ha keza meşhur bir seyyahattan sonra vukua geldi. 60.000 vatandaş öldü. Adapazarı ve civarındaki sarsıntılarda.. Böyle bir gezinin eseri.

Son Ege seyyahati, hemen yolda iken Ege sallanmıya başladı. Aldoğan beyhude yere aklını oynatmasın.. Baksana adamlar yeri göğü oynatıyorlar. Seçimi onlar kazanacak. Paşa «Onları yerin dibi ne geçireceğiz» görecek onları» diyordu. Nerde C. H. P. memleketi yerin dibine geçirirde kendileri yine ayakta kalır. Yer gök buna şahit. Aklıma söyle bir şey geldi; Türkiyedeki zelzelelerin tarihini yazacak olanlar C. H. P. nin meşhur seyyahlarının tarihine baksınlar, kolaylık olur, ve asla yanılmazlar.

Ülküdaşlarımıza

8 inci sayımızda mecmuamızda bahsettiğimiz Milliyetçi Gençlik teşekküllerinden «Türk Gençlik teşkilâtı» icin dergimize bir çok yazı, mektup, dergi, gazete v.s. gönderen ülküdaşlarımızın, Türk Gençlik Teşkilâtının yeni muhabere adresi olan (P.K. 68 Aksaray - İstanbul) adresi ne göndermeleri rica olunur.

www.ulkunet.com

SERDENGEÇTİ

Türkiyenin En Cesur, En Ateşli Mücadele Dergisi

ÖZÜ BİR - SÖZÜ BİR - YÜZÜ BİR

Arkadaş! Kötü niyetlere, şer kuvvetlere karşı mukaddes bir, cihad açanların, bu yolda pervasızca yürümiye yemin edenlerin safına, Serdengeçtiler kafilesine sen de katıl.

Serdengeçti Neşriyatı:

TÜRKLÜĞÜN PERİŞAN HALİ!..

Bugünkü Türklüğün perişan halini, bilhassa Türkiye haricindeki Türklerin, Kızıl zorbaların sultası altında inim inim inleyen ırkdaş ve dindaşlarımızın acıklı halini, en hisli en içli bir ifade ile anlatan bu kitap bitmek üzeredir. Müslümanların derdini kendine dert edinen her Müslüman Türke sıcak göz yaşları döktürecek olan bu kitabı muhakkak okuyunuz. Serdengeçti'nin satıldığı bütün bayilerde bulunur. Fiyatı 100 kr. dur. P. K. 353 Ankara adresine 80 kr. posta pulu yollayanların adresine doğrudan doğruya gönderilir.

BİR NESLİ NASIL MAHVETTİLER?

Ruhlarda, kafalarda fırtınalar koparacak bir eser!.. Çiğnenen vicdanların yıkılan imanların, mahşeri... Neslimizin faciası... Allahsızlık!.. Korkunç ve sonsuz boşluk!.. Hiç ve piç felsefesiyle perişan edilen genç insanların serencamı. Kansız cinayetlerin faillerini gösteren bu kitabın ilk forması çıktı.. Muhakkak amma muhakkak okuyunuz!.. Elden ele dolaştırınız!.. En uzak yerlere kadar ulaştırınız. Fiyatı 20 kuruştur. P. K. 353 Ankara adresinden de isteyebilirsiniz!.. Bakanlar Kurulunun kararı ve İçişleri Bakanlığının Bucaklara verdiği gizli emirle bu eser toplatıldı. İkinci forma mahkemede çıkacaktır.

TÜRKÇÜLÜĞÜN ESASLARI

Büyük mütefekkir ve filozofumuz Ziya Gökalp'ın bu en mühim eseri.. Türkçülüğün, milliyetçiliğin ana kitabı!.. Yıllardır sabırsızlıkla beklediğimiz, her yerde aranan, sorulan fakat bir türlü bulunmıyan kitap!..

Büyük müjdeyi verelim;

«Türkçülüğün Esasları!» çıktı.

Dâvamızın felsefesini, ilmini yapan bu kitabı bütün münevver Türk gençliği okumalı, okutmalı yaymalıdır.

Adresimize 120 kr. luk posta pulu yollayanlara teahhütlü olarak gönderilir. Posta masrafı bize aittir. Acele ediniz. Şu adresten isteyiniz. P. K. 353—Ankara.

KARA KİTAP

Ankarada işkence dâvasına başlanmıştır. Bu dâvanın kitabı bu devrin yüz karası olan bu kitap Allah izin verirse hemen ve derhal çıkacaktır.

BİZDE BULUNAN DİĞER KİTAPLAR

1) Bir gün Sovyet Rusya yıkılırsa

Arkadaşımız Erhan Löker'in büyük gayretler sarfederek hazırladığı bu eser çıkmıştır. Kitab bu sahada yazılmış ilk ve tek eserdir. Okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz. Bizde bir miktar vardır. Fiyatı 3 lira. Edinmek istiyenler adresimize 250 kr. luk pulla müracaat etsinler.

2) Kükreyiş

Mücadele arkadaşlarımızdan Selâhattin Ertürk'ün şiir kitabı.. Fiyatı 1 liradır. 80 kr. posta pulu gönderenlere derhal yollanır.

3) Bir yağmur başladı

Yeni neslin en kuvvetli şairi Bekir Sıtkı Erdoğan'ın kitabı. Muhakkak görünüz. Fiyatı 1 liradır. 80 kr. pulla adresimize müracaat olunabilir.

4) Nazım Hikmet meselesinde Ahmet Emin Yalmana cevap

Zonguldak Komünizmle Mücadele Derneğinin bu kitabını bütün Serdengeçti okuyucularına ısrar ve hararetle tevsiye ederiz. Fiyatı 30 kr. Adresimizden isteyiniz.

SERDENGEÇTİ'NİN ESKİ SAYILARI

Yığın yığın mektuplar alıyoruz. Serdengeçtinin eski sayılarını istiyorlar: Bizde hangi sayıların olup olmadığını gösteren listeyi takdim ediyoruz:

Sayı 1. Birinci basılış kalmamıştır.
Sayı 1. İkinci basılış kalmamıştır.
Sayı 1. Üçüncü basılış kalmamıştır.
Sayı 2. Birinci basılış kalmamıştır.
Sayı 3. Birinci basılış. Bu sayımızdan bir miktar var.
Sayı 4. Birinci basılış kalmamıştır.
Sayı 6. Birinci basılış kalmamıştır.
Sayı 4-5 İkisi bir arada tekrar basılmıştır.
Sayı 6. Birinci basılış kalmamıştır.
Sayı 7. Birinci basılış kalmamıştır.
Sayı 8. Bu sayımızdan bir miktar var.
Sayı 9. Pek az vardır.

Mevcut, eski sayılarımızdan tedarik etmek istiyenler doğrudan doğruya 30 kr. posta pulu ile P. K. 353—Ankara adresine müracaat etsinler. Ankara'da bulunan okuyucularımız eski sayıları Yeni Sinema yanında Ali Tümen gişesi, Denizciler cad. ÖZ-AR Kitaplığından, İstanbuldakiler, Köprüde Kadıköy iskelesindeki (Kemal, Güzel Kitabevinden), İzmirde bulunanlar, Yavuz ve Abdurrahman Cerrahoğlu (Tilkilik) Kitabevinden tedarik edebilirler..

Bayiler

Mecmuaların, formanın ve Türklüğün perişan halinin hesaplarını görünüz. Türkçülüğün Esaslarından satılanların parasını muhakkak gönderiniz. Satılmayanlar kalsın, iade etmeyin zamanla satılır. Çok rica ederiz bizi tekrar tekrar mektup yazmaya mecbur etmeyin. Selâmlar.

Sahibi: Osman YÜKSEL
Neş. Müdürü: Mehmet ALTINSOY
Mecmuamızın idare işlerine
Erdoğan OKÇU
Teknik işlerine
Metin ÖREN
bakmaktadır. Bu arkadaşlar İstanbuldadır. Mecmuamız hakkında herhangi birşey sormak istiyenler kendilerini **Türk Gençlik Teşkilâtı ve Türk Kültür Ocağında** görebilirler.

Muhabere ve havale adresi:
P. K. 353 — Ankara
İDAREHANE
Fevzi Çakmak sokağı No: 15
kat 4/2 Ankara

Serdengeçtinin esas merkezi Ankaradır. Mektup ve havaleler P. K. 353 — Ankara adresine gönderilmelidir. Matbaa, idarehane v.s. bir şey gönderilmemesi ısrarla rica olunur.

ABONE ŞARTLARI
Sayı hesabı iledir.

6 sayısı	150 kuruş
12 sayısı	300 kuruş

Yabancı memleketler için

6 sayısı	200 kuruş
12 sayısı	400 kuruş

GÜN BASIMEVİ — İSTANBUL

FİATİ 30 KURUŞ

www.ulkunet.com